

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VI, Nr. 76, NOIEMBRIE 2009 | *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* | 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU | **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

COMEMORARE LEGIONARĂ CORNELIU ZELEA-CODREANU
28 NOV. 2009; plecarea din faţa Hotelului "Ibis" (fost "Nord"), la ora 10

Editorial:
FRECŢIE LA UN PICIOR DE LEMN

Aţi fi surprinşi să constataţi că **sunt destul de mulţi români** - *şi aici mă refer la cei cu o diplomă şi o cultură generală peste medie* - **care susţin, după 20 de ani de "postcomunism", orientarea patriotică, naţionalistă a lui Ceauşescu,** atribuindu-i o tactică în politica internă şi externă, servind interesele naţionale.

Pe noi, ca naţionalişti ireconciliabili, proliferarea unor astfel de teorii fără nici un fond practic şi teoretic ne deranjează şi ne jigneşte, în măsura în care diverse voci, care au ştiut să se facă auzite în probleme reale şi de interes naţional, ne amestecă într-un fel de soluţie conţinând ingrediente menite să amelioreze gustul infernal al comunismului ceauşist (şi nu numai), preluate de cele mai multe ori cu vădită neîndemânare din arsenalul curat al Mişcării Legionare.

Se încearcă acreditarea ideii că anumite hotărâri capitale luate de Ceauşescu în politica externă aveau în vedere păstrarea unei independenţe a României faţă de apetitul permanent al Rusiei sovietice de a ocupa sau măcar de a ţine sub o strictă tutelă noi şi noi teritorii, înaintând către centrul Europei.

Nu voi putea, în dimensiunea unui articol, să prezint un studiu asupra problemelor în discuţie şi va trebui să **mă rezum la prezentarea jocurilor, a parcursului sinuos al politicii externe a dictatorului**, având ca scop principal dezvăluirea **adevăratelor motivaţii şi a efectelor catastrofale în politica internă**, catastrofe generalizate de la viaţa individului şi a familiei, la nivel naţional.

Încercarea unor istorici, a unor intelectuali, a unor comentatori sau a unor participanţi direcţi ca factori de decizie – sau, mai sigur, ca executanţi ai hotărârilor cuplului dictatorial – ziceam, încercarea unora de a motiva politica externă practicată de Ceauşeşti prin patriotismul care îi anima demonstrează cunoştinţele superficiale asupra subiectului.

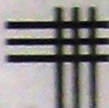
Există şi o a treia categorie de prezumtivi "salvatori" ai ceauşismului, şi aceştia sunt poate cei mai de înţeles: cei conştienţi de faptul că "ciocoii pribegi aduşi de vânt" au cumpărat pe nimic bogăţiile ţării, au distrus tot ce se putea "sparge" şi vinde ca fier vechi. *(continuare în pag. 2)*

Nicador Zelea-Codreanu

FRECȚIE LA UN PICIOR DE LEMN

(continuare din pag. 1)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE
- ŞTIRI LUNA NOIEMBRIE -

***

Ultimele descoperiri ale cercetătorilor şi istoricilor germani: *"HITLER nu era nici psihopat, nici homosexual şi nici drogat"*, ne documentează un recent volum istoric apărut în Germania.

Şoc, stop cardiac, aduceți tuburile de oxigen şi pompița!

Medicul Hans-Joachim Neumann şi istoricul Henrik Eberle l-au analizat de-a fir a păr pe Hitler, **în cartea intitulată *"A fost Hitler bolnav?"*, lansată în luna octombrie în Germania.**

Rezultatul: Hitler a fost sănătos, lucid şi responsabil. *„A ştiut bine tot timpul ce face. N-a fost deranjat nici de boli grave, nici de droguri"*, spune Neumann, citat de *"Die Welt"*.

Cum adică, nu se tăvălea pe jos cu spume la gură? Nu rodea covorul când o dorea pe Eva Braun? Nu se injecta cu droguri să intre în transă? Nu se culca cu omuleți tineri de acelaşi sex?

Aoleu, nu era nici măcar psihopat?

Adică era un om normal, ca mine şi ca tine?

Da, aceasta e concluzia cercetătorilor.

Autorii au folosit izvoare deja cunoscute, dar şi surse noi, cum ar fi observațiile medicale de 300 de pagini ale doctorului personal al lui Hitler, Theo Morell, pentru a dovedi ceea ce mulți istorici şi cercetători cu greutate şi coloană vertebrală ştiau de mult timp.

Potrivit protocoalelor medicale, dictatorul suferea de boala Parkinson şi de scleroză coronariană. Acestea erau cele mai grave afecțiuni ale sale.

Cartea îşi propune să demoleze legendele care circulă în legătură cu bolile închipuite ale lui Hitler; acesta, spun autorii, nu a fost bolnav psihic, în ciuda nenumăratelor documentare sau filme evreieşti care îl prezintă ca pe un psihopat. De asemenea, nu a fost nici homosexual sau dependent de droguri.

Dar să vedem contra cui lupta Adolf Hitler, considerat acum un om normal de către cercetătorii germani?

LENIN, evreu francmason, îi scria fratelui său, Grigori Zinoviev, şi el francmason, la data de 1 iulie 1917:

„Grigori! Împrejurările mă determină să plec imediat din Petrograd...Tovarăşii au sugerat un loc.. Este atât de urât să fii singur...Vino cu mine să petrecem câteva zile minunate împreună, departe de tot..."

Zinoviev îi scria fratelui său, LENIN:

„Dragă Vova! Nu mi-ai răspuns. Probabil l-ai uitat pe Gershel (n.n. Grigori) al tău. Am pregătit un cuibuşor minunat pentru noi... ***Este un loc deosebit, unde ne va fi bine şi nimic nu va tulbura iubirea noastră. Vino aici cât de repede poți, te aştept, micuța mea floare. Al tău, Gershel."***

Cei doi frați au practicat homosexualitatea. Mărețul LENIN era fetiță!

Într-o altă scrisoare Zinoviev dorea să se asigure că Lenin nu se va culca cu alt bărbat în apartamentul lor, amintindu-i, totodată, despre momentul când soția lui Lenin, Nadejda Krupskaia, i-a descoperit prima dată împreună, şi a încheiat acea scrisoare trimițându-i un sărut marxist (Vladislav Shumski - *„Hitlerismul este oribil, însă sionismul este şi mai rău"*, Moscova, 1999, pg. 479).

Despre Nadejda Krupskaia, gurile vremii spuneau că se iubea cu Troțki în ascuns.

Şi uite aşa, un lanț satanic de îmbârligături orgiastice adultere, homosexuale şi incestuoase, reprezenta moralitatea, „religia" Noii Ordini Mondiale ce se dorea instaurată de către iudeo-bolşevism.

Prin acest exemplu ne va fi mai uşor de înțeles de ce francmasonii sunt avocați atât de binevoitori ai promovării homosexualității. Această îmbinare între francmasonerie şi homosexualitate ne-a fost dezvăluită şi de Antonie Iorgovan, care ulterior a fost ajutat să ajungă pe lumea cealaltă, provocându-i-se cancer prin iradiere, după cum chiar el susținea.

Pe lângă Lenin (membru B'nai B'rith) şi Troțki, mulți alți bolşevici de marcă erau francmasoni: Boris Soloviov, Vikenti Veresaiev, Grigori Zinoviev, Maxim Litvinov, Nikolai Bukharin (pe numele real Moshe Pinkhus-Dolgolevsky), Christian Rakovski, Iakov Sverdlov, Anatoli Lunacharski (pe numele real Balich-Mandelstam), Mechislav Kozlovski (francmason polonez), Karl Radek, Mikhail Borodin, Leonid Krasin, Vladimir Dzhunkovski. *Toți erau francmasoni, majoritatea erau evrei şi mulți dintre aceştia homosexuali.*

„Bunicul lui LENIN, din Rusia, Nikolai Ulianov, a avut patru copii cu propria fiică, Alexandra Ulianova (cunoscută oficial ca Anna Smirnova). Ilia, tatăl lui Lenin, a fost cel de-al patrulea dintre aceşti copii, născut atunci când Nikolai Ulianov avea 67 de ani" (Vladimir Istarkhov - *„Lupta zeilor ruşi"*, Moscova, 2000, pg. 37).

Ilia Ulianov s-a căsătorit cu Maria Blank, al cărei tată, Moishe Blank, a fost acuzat de un număr de infracțiuni printre care fraudă şi şantaj.

Probabil incestul bunicului l-a determinat pe Vladimir Ulianov Lenin să devină o persoană atât de perversă. El avea o agresivitate congenitală uriaşă, precum şi o degradare mare a creierului, suferind un număr de căderi nervoase. ***Acesta era "grandiosul" „părinte al popoarelor".***

Degenerații ăştia vroiau să instaureze o Nouă Ordine, iar singura forță politică a vremii care li se opunea, erau germanii.

S-au umplut lagărele germane de muncă cu francmasoni, cu homosexuali, cu comunişti, cu Martorii lui Iehova şi cu sabotori. ***Era normal sau nu era normal?*** *Să întrebăm istoricii germani, poate ne răspund ei... sau mai bine răspundeți-vă singuri.*

Francmasonii bolşevici aveau nevoie de sacrificii umane în ritualurile pe care le făceau. Din dispoziția lui Lenin, aceştia au sacrificat oameni către demonul Molok, după cum relatează fostul lider Georges Solomon, care a părăsit tabăra bolşevicilor (Georges Solomon - *„Printre cârmuitorii roşii"*, Stockholm, 1930, pag.56).

„La cartierul general al securității (CEKA) din Kiev, în 1920*, exista o cameră care avea un bazin altădată plin cu caraşi aurii.* ***Acest bazin era umplut cu sângele rezultat din sacrificiile umane.***

De-a lungul pereților erau amplasate cârlige de care erau atârnate corpurile umane.

Pe umerii ofițerilor erau scrijeliți epoleți, iar pe pieptul creştinilor erau cruci. Unii erau jupuiți, iar carcasele lor erau lăsate atârnate în cârlige.

Pe o masă era un vas cu alcool în care se afla capul tăiat al unui om. Capul aparținuse unui grevist, un bărbat frumos, trecut de 30 de ani."

(Aleksei Shiropaiev - *„Închisoarea Neamului"*, Moscova, 2001, pg.75).

Observăm că poveştile cu abatoarele în care erau atârnați evrei, vin tocmai de la cei care erau inventatorii acestor sisteme diavoleşti, care doreau să prezinte lumii că li s-ar întâmpla lor ceea ce făceau ei creştinilor.

Mai târziu, în Spania anilor 36, în timpul războiului civil dintre comunişti şi naționalişti, preoții erau schingiuiți şi omorâți, iar lor şi statuetelor care îi reprezentau pe Mântuitor şi pe Maica Domnului li se scoteau ochii cu baioneta.

Apoi, după terminarea celui de-al doilea război mondial, în statele ocupate de comunişti au urmat sacrificiile închinate satanei şi demonilor: crimele în masă, deportările, reeducările, satanizările, schingiuirile, mucenicile.

Din fericire, comunismul nu a reuşit să cucerească lumea; o mare contribuție la acest eşec a avut-o Germania.

Din păcate, noul tip de comunism - ***la fel de satanic, având aceeaşi geneză, dar mult mai parşiv şi ascuns de data aceasta*** **- pune stăpânire încet, încet, pe planetă, în timp ce umanitatea doarme, doarme, doarme...**

***

„Nu mi-a plăcut, pur şi simplu, articolul <<NU VOI IERTA NICIODATĂ ROMÂNIA>>, articol publicat în <<Ziua>>.

Am 54 de ani şi nu am cunoscut nici un român antisemit, până la data când scriu.

Tata mi-a povestit că în anul când s-a angajat la „România liberă" (1949), acolo erau doar 2 români şi restul evrei (cam 200), adică tata se simțea un fel de minoritate națională. (...)

Ştiu că anumite răni privind moartea unor rude, nu se pot vindeca. Că şi **acum, ca şi întotdeauna, nişte huligani vor face nişte nenorociri** (n. n.: perfect de acord!). **Asta nu înseamnă să acuzi o țară.** *Pentru că nu românii au inițiat aceste nenorociri. Ei ştiu* (n. n.: evreii). *Dar* ***profită de faptul că noi suntem dezorientați, oarecum. Şi mai ales că nişte români care nu ştiu pe ce lume trăiesc, consideră că ar fi de bon-ton să țină parte evreilor.***

În toate cărțile de istorie sunt argumente pe care eu le-aş putea alege pentru a-l putea combate pe Baruch Cohen, evreul care a declarat că nu va ierta niciodată România. ***În egală măsură, tot din cărțile de istorie sau din Arhive, s-ar putea înțelege că şi evreii au mai greşit, peste tot****, şi probabil chiar şi în România.* ***În anii aceia sângeroşi, de confuzie, toți au avut câte o dreptate.***

Românii nu s-au mânjit de sânge; după părerea mea, dvs., d-le Baruch Cohen, vă mânjiți de propagandă. De fapt, plutiți în lumea dvs. Sincer, eu nu v-aş fi publicat numele, cu atât mai puțin cuvintele pe care le-ați spus".

Acest articol a fost publicat de către un ziarist român (H.T.), ca reacție firească la articolul intitulat *„Nu voi ierta niciodată România"* redactat de evreul Baruch Cohen.

"Agentia de ştiri Garda de Fier"

***

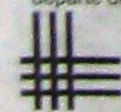
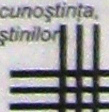
FRECȚIE LA UN PICIOR DE LEMN (continuare din pag. 2)

Nu a vrut să închine țara ruşilor pentru simplul motiv că nu îi asigurau în nici un fel vreo garanție de perpetuare a dictaturii personale. A făcut jocul Israelului şi al intereselor iudaice internaționale, care la prima ocazie l-au tratat ca pe un neevreu, ca pe un animal - lucru, din punctul meu de vedere, nu departe de adevăr.

De ce fac referirea din titlu la *"frecție la un picior de lemn"*?

Rațiunea a fost simplă: ***toți care persistă în această judecată greşită, încercând să facă din Ceaşcă şi din concepția lui eroi ai neamului românesc, nu vor fi niciodată capabili să iasă din cercul strâmt al gândirii ce îi predomină. Pentru ei, prezentarea acestui articol va fi "frecție la un picior de lemn".***

Mă mângâi cu gândul că, de fapt, **eu am scris articolul pentru mulți alții pe care doresc să îi fac să cunoască adevărul**, adevăratele intenții ale lui Ceauşescu, *şi să fie preveniți când le va trece prin cap că în "caracterul" evreiesc are loc recunoştința, care să învingă ura milenară împotriva creştinilor*

Lacrimi de toamnă

NICOLAE BADEA PETRESCU - IN MEMORIAM

inginer, frate de Cruce din 1934, legionar, veteran de război, colonel în retragere

Şeful Senatului Legionar

(26 oct. 1919 – 30 oct. 2009)

Sub cerul înlăcrimat de ploaie al toamnei, vântul tăios a smuls, odată cu frunzele colorate ale pomilor, şi ultima filă din calendarul vieţii badiei Petrescu.

Ştiam cu toţii că într-o zi îl vom duce pe ultimul drum pe iubitul nostru domn: era inevitabil. Dar nu ne aşteptam ca acest moment dureros să vină atât de repede. **S-a stins în picioare**, la postul lui, ca un brav ostaş, zâmbitor şi împăcat cu oamenii şi cu Dumnezeu.

Militar de carieră şi legionar de mai bine de jumătate de secol, *cel de-al treilea şef al Senatului Legionar* - şi totodată secretarul de redacţie al revistei - a purtat cu onoare şi râvnă steagul Mişcării, până în ultima clipă a vieţii, fiind un exemplu viu al prototipului de om creat de geniul Căpitanului în Frăţiile de Cruce, un adevărat model de onoare, cinste, corectitudine, perseverenţă, dârzenie, înţelepciune, credinţă, disciplină, bunăvoinţă, optimism, şi, mai ales, de muncă şi de dragoste camaradereacă. **Dacă în tinereţe a fost prezent în lupta Neamului cu arma în mână, la bătrâneţe a fost prezent în luptă prin paginile *Cuvântului Legionar*.**

La Mănăstirea Eroilor, 2005

La Aiud, 2005 (în marginea din stânga)

La sediu, 2009, alături de alţi trei membri ai Senatului Legionar (al doilea din dreapta)

Stând de gardă lângă sicriul lui, prin faţa ochilor mi se perindă, ca într-un caleidoscop, imagini de demult.

Îl văd copil, orfan de tată, cărând în spate un ghiozdan prea mare pentru trupul micuţ, înotând voiniceşte prin zăpezile cartierului Colentina, pentru că mama lui nu avea bani pentru tramvai...

Îl văd licean la "*Gheorghe Lazăr*", cărând cărămizi la *Casa Verde*, alături de ceilalţi ***fraţi de Cruce***, sub privirea pătrunzătoare a prinţului comandant legionar *Alecu Cantacuzino*... Îl văd mărşăluind în coloană spre pădure, spre şedinţa Frăţiei de Cruce a liceului, sub privirea atentă a inginerului pedagog, comandant legionar *Victor Dragomirescu*... Îl văd în faţa focului de tabără, rostindu-şi legământul... Îl văd vesel, cu ochii sclipind, sacrificându-şi bănuţii de prăjitură pentru lupta legionară... Îl văd cu carneţelul de frate de Cruce, aşa cum l-am văzut ani de zile la noi, la sediu, strângând cotizaţiile şi calculând cum să împartă puţinii bani pentru toate... Îl văd mergând de la Biserica Sf. Ilie Gorgani la Casa Verde, prin viscol, în cămaşa verde, însoţind sicriele lui Moţa şi Marin spre locul de odihnă...

Îl văd legionar, înfiinţând cuiburi...

Îl văd pe front, ca absolvent al *Şcolii de Ofiţeri de Geniu Aeronautic*, promoţia 1942, cu gradul de sublocotenent, luptând pe frontul de Răsărit pentru recucerirea Basarabiei cedate cu cinism şi inconştienţă de trădătorul Carol al II-lea; îl văd în dezastrul de la Cotul Donului... Îl văd apoi pe frontul de Vest, în ofensiva pentru recuperarea Ardealului. Îl văd avansat la gradul de căpitan...

La Sibiu, 2008 (al doilea din dreapta), la sărbătorirea centenarului Viorel Tănase

Îl văd dat afară din cadrele Armatei Române de către regimul comunist...

Îl văd pe şantierele patriei, construind drumuri...

Îl văd ţinându-şi în braţe fiul... Îl văd râzând cu nepoatele în braţe...

Îl văd plângându-şi soţia trecută în rândul adormiţilor, apoi unicul fiu...

Dar filele calendarului se zbat grăbite.

Îl văd bătrân, verde şi drept, la conferinţele lui Nicador Zelea-Codreanu despre Mişcarea Legionară, unde ne-am întâlnit prima oară, în urmă cu zece ani... de atunci am fost nedespărţiţi: ne-am ataşat instant, reciproc, cu dragostea celor cu aceeaşi structură sufletească şi înfrăţiţi de acelaşi ideal. Parcă ne regăsisem după o lungă despărţire, parcă ne cunoşteam dintotdeauna... El, bunicul năzdrăvan şi sfătos din poveşti, a împachetat ani de zile, lună de lună, revista noastră pe care o trimitea în toate colţurile lumii, în ţară şi în străinătate; întotdeauna avea în haină un exemplar, gata să ofere oricui o frântură de gând legionar; el îi găzduia pe camarazii din provincie. La vârsta de 86 de ani, când alţii îşi văd, egoist, doar de propriile nevoinţe, dl. Petrescu vopsea alături de noi uşile sediului, stătea de vorbă ceasuri în şir cu tinerii, evocând epoca glorioasă al cărei martor şi participant a fost, ne însoţea în toate peregrinările: la Sibiu, în vizită la cel mai bătrân legionar din lume, la închisoarea Aiud, în locurile unde a fost masacrată elita legionară: Râmnicu Sărat, Braşov, Tâncăbeşti. Ne puteam baza întotdeauna pe el, aşa cum ne bazam pe răsăritul soarelui în fiecare dimineaţă. *De la el am înţeles că legionarismul înseamnă, în primul rând, dragoste de camarazi*: cel căruia nu i se luminează faţa şi nu i se umezesc ochii privindu-şi camarazii, nu poate fi legionar, orice ar face.

De multe ori ne-a spus, mândru, că nimeni din familia lui nu a atins vârsta de 90 de ani. Şi, ca şi cum acesta ar fi fost ultimul record pe care şi l-a propus militarul de carieră să-l atingă, *la 4 zile de la împlinirea vârstei ne-a părăsit*.

La aniversarea zilei lui de naştere, la care *a ţinut să-şi adune rudele din toată ţara, cu care nu se mai văzuse de 20 de ani*, mi-a spus, confidenţial, că visase ***cifra 4***. M-am mirat:

- *Cum aşa? Aţi visat o cifră, pur şi simplu?*

- *Da. Am văzut mare, pe un ecran, conturul cifrei 4. Apoi m-am trezit. Eram în pat. Ştiu sigur că nu mai am mult de trăit: peste 4 zile, 4 săptămâni sau cel mult 4 luni, o să vă părăsesc. De asta am ţinut să vă adun acum pe toţi.*

Deşi seriozitatea tonului şi a feţei mi-au strecurat un fior rece pe şira spinării, am râs şi l-am contrazis, ferm convinsă: era sănătos, în plină formă, iar generaţia lui, care a înfruntat războiul, prigoanele şi lipsurile de tot felul, este extrem de viguroasă.

A clătinat din cap:

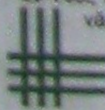
- *Ştii că nu cred în vise şi prostii de genul ăsta. Dar, de data asta, presimt eu ceva... Toţi murim, odată şi odată. Nici un creştin adevărat nu se sperie de moarte: viaţa nu se termină cu muşuroiul de pământ. Şi apoi, cine a văzut moartea cu ochii, nu mai e impresionat de ideea morţii. Îţi spun că voi muri curând. Oricum, va fi în legătură cu cifra 4. De câţiva ani mă rog lui Dumnezeu să mă ia de pe pământ cât încă mai sunt întreg. Aş vrea să mor în somn.*

- Dar nu suferiţi de nimic, cum să muriţi aşa, din senin?

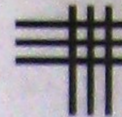
- *Dumnezeu, draga mea... El e Atotputernic.*

*Şi a murit exact la **4** zile de la data naşterii*... Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, confirmând credinţa din bătrâni că *oamenii iubiţi de Dumnezeu mor în somn: inima i-a cedat brusc. Fără să fi suferit de inimă*... Iar noi, legionarii, mai credem, aşa cum spunea Căpitanul, că ***"legionarii nu mor: drepţi, neclintiţi, privesc pururea biruitori"***. Ne priveşte acum, îmbarcat în corabia verde, eterică, a Căpitanului; *legionarii morţi păşesc în rând cu cei ce au rămas*. ***Nicolae Badea Petrescu, prezent!!***

Nicoleta Codrin

ANTIRASISM ŞI ASFALT
- CINE PE CINE CALCĂ ÎN PICIOARE? -

Obişnuiţi să umblaţi cu capul în pământ? Noi, doar câteodată, când în loc să reflectăm la măreţia voievozilor trecuţi, ne vin în minte politicienii prezenţi, cu meschinăria lor, şi ne crapă obrazul. O asemenea revenire în prezent - vreau să spun contemplarea asfaltului, a bălţilor şi noroiului, se poate dovedi, după cum veţi vedea, utilă.

Am observat, luna aceasta, o schimbare semnificativă în aspectul **trotuarelor bucureştene.** Nu, încă nu a apărut noua recoltă de gropi - alegerile pentru Primărie au trecut pe aici de curând şi au mai dres câte ceva, de ochii lumii. Nu gropi, ci prăpăstii vor întâlni, din loc în loc, privirile dvs. preaplecate, iar ele se prezintă ca în figura alăturată: într-un chenar ca pentru morţi, **citim următorul epitaf al bunului simţ:** ***"Sûnt rom şi am obosit să fiu călcat în picioare în fiecare zi. Dă-mi o şansă. Cunoaşte-mă înainte să mă judeci. www.sper.org.ro".***

Tocmai că îi cunoaştem. Pentru că îi vedem zi de zi, pentru că portofelele noastre îi cunosc chiar mai bine ca noi, ca şi găinile noastre...

Nu suspectăm acest mesaj de a fi unul autentic, având în vedere că nu include şi "*portofelu', mânca-ţi-aş*". Până şi Madonna şi-ar da seama de asta, dar fără s-o recunoască, aşa că vă recomandăm să aveţi grijă pe unde călcaţi, ca să nu cădeţi în capcană.

Ce se poate găsi pe site-ul *www.sper.org.ro* ? Bineînţeles că nu şi lista cu taxele de protecţie cerute de ţigani pentru înfiinţarea unui magazin, în funcţie de oraş, zonă şi posibilităţi... ooo, ce drăguţ, faceţi reduceri de Sărbători! ne-am emoţionat... Găsim însă "*Manualul liderului rom*"! - dar ce dezamăgire: nimic, "pagină în construcţie"; tot "în curând" ni se va prezenta, cică, şi "*Broşura preoţi*" (preoţi romi). În legătură cu "*Basmele rome*" (pagină încă albă, ca şi precedentele) am putea avansa câteva presupuneri: basmul cu romul care salvează copilul de o tâlhărie (convingându-l că e bine să dea *tot ce are asupra lui*), basmul cu ţiganul care găseşte un portofel doldora de bani şi îl predă imediat poliţiei, basmul cu ţiganii fruntaşi la achitarea impozitelor, basmul cu ţiganul care salvează un copil de român din flăcări (imagine de pe site)...

Am fi cât se poate de ispitiţi să afirmăm sus şi tare că ţiganii - sau romii (acum într-o nouă ortografie, cu un singur "r") - pur şi simplu nu pot convieţui în condiţii normale cu neamul nostru. Sau cu oricare alt popor civilizat, după cum se aude de prin toată Europa în care au zbughit-o unii dintre ei: actele lor de "vitejie" infracţională pătează de cele mai multe ori obrazul nostru, al românilor, nu pe al lor, dacă or fi având.

Dar, ca să lăsăm mafia şi clanurile ei la o parte şi să revenim la decorul bucureştean: oare cum ar arăta chenarele lacrimogene descrise mai sus, imprimate în zona Lipscani, mândria de altădată a Bucureştiului, cu nimic mai prejos de alte capitale europene? Cartierul locuit cândva de negustorii germani din Leipzig (Lipsca) a fost făcut una cu pământul după ce comuniştii au hotărât să strămute acolo o populaţie compactă ţigănească. Văzând harababura de acolo, putem afirma cu mâna pe inimă că îi cunoaştem destul de bine înainte de a-i judeca, nu credeţi? Putea să le dea Ceauşescu şi Casa Poporului, că tot ar fi ruinat-o. Şi-ar fi ţinut caii unde se întruneşte astăzi Parlamentul, şi-ar fi instalat corturile şi s-ar fi încălzit la foc de tâmplării neoclasice pe coridoare... Trebuie să recunoaştem, chiar dacă nu este "frumos", că în veci nu se va putea purta o pălărie rotundă pe un cap pătrat.

Am fi, de asemenea, tentaţi să îi poftim în patria lor, India, dacă pe meleagurile noastre sunt călcaţi în picioare. Cred că fiecare familie de români, oricât de săracă, şi-ar face bucuroasă o pomană să plătească măcar un bilet de avion Bucureşti - Bombay pentru un indian neadaptat, care ar dori să se repatrieze. Dar acela să fie sigur că, dacă acolo va fi strivit cu compresorul şi arat cu plugul, la noi, la "călcat în picioare", nu-l mai primim.

Însă adevărul este că, în ciuda unor incompatibilităţi structurale, convieţuirea ar fi totuşi posibilă. Dumnezeu nu ne-a pus pe toţi pe aceeaşi planetă ca să ne mâncăm unii pe alţii. Ce-i drept, ar fi fost ideal ca fiecare popor să stea în ţara lui, să facem schimburi culturale şi turism... Însă, dacă situaţia prezentă nu poate fi ideală, nu înseamnă că trebuie să îndurăm asemenea umilinţă, să ni se dea tocmai nouă, românilor, lecţii de toleranţă. Toate inconvenientele prezenţei ţigăneşti în România nu se datorează persecuţiei, pentru că românii nu au persecutat niciodată pe nimeni. (Chiar credeţi că, acum sute de ani, robii ţigani trăiau mai rău decât iobagii români?) Nu, ele sunt roadele răsfăţului, care după 1989 a devenit de la an la an tot mai deşănţat - dacă nu consideraţi acest cuvânt prea candid când este vorba de *discriminarea pozitivă* în faţa legilor.

Cât la sută dintre concetăţenii noştri "romi" de peste 18 ani ar avea cazier penal mâine, dacă în seara asta s-ar hotărî irevocabil că toţi locuitorii ţării trebuie să asculte de aceleaşi legi? Nu doar pe hârtie... Şi cât la sută dintre copiii lor s-ar descoperi că sunt educaţi de mici să fure, dacă cineva ar cerceta problema cu seriozitate?

Cine calcă în picioare pe cine, şi în ţara cui?

Dacă "romii" ar dori cu adevărat o şansă (pentru că în prezent se lipsesc singuri de ea), s-ar plânge că sunt discriminaţi pozitiv, ar implora severitatea legilor care îi pedepsesc cu mult mai multă stricteţe pe români.

Lăsaţi de izbelişte cu delictele lor nesancţionate, în neigiena lor fizică şi spirituală, îşi pierd tot mai mult capacitatea de a mai fi vreodată civilizaţi. Se umplu de ura justificată a românilor, ba se mai şi miră de acest lucru, deşi, după cum spuneam, apelul mai sus pomenit este un fals.

Preocupaţi de şansa lor în România, ***ar înţelege că acei care agită mereu "problema romilor" nu o vor rezolvată, aşa cum nu o vor nici pe a negrilor din S.U.A.*** - care, fie vorba între noi, au suferit mult mai mult. ***Tot aşa cum nici marxiştii nu doreau să soluţioneze revendicările muncitorilor, ci aveau nevoie de ei perpetuu nemulţumiţi, ca masă de manevră. Această înţelegere şi învăţămintele care decurg din ea reprezintă singura cale, iar după ce (şi dacă) va fi parcursă, vom avea concetăţeni adevăraţi, nu duşmani în propria ţară.***

Ştie orice copil de ce se tipăreşte acest slogan leşinat sub încălţările noastre: pentru a ne stoarce încă un bocet de milă.

Dar avem o idee mult, mult mai bună: să se imprime, tot acolo pe unde tropăie toată lumea, afişele electorale! Astfel, călcând zilnic pe mutrele nepreţuiţilor prezidenţiabili, precum şi peste promisiunile lor făţarnice, nu vor mai smulge de la noi o lacrimă, ci un zâmbet.

Ştefan Hâncu

***

O NOUĂ DOVADĂ A "HOLOCAUSTULUI" DIN ROMÂNIA: TEATRUL BARAŞEUM

Mă raliez ideilor exprimate în numărul trecut de către dr. Dan M. Constantinescu, reputat cercetător ştiinţific, nepotul savantului genetician de renume european, Gh. K. Constantinescu (victimă a represiunii comuniste din anii '50), privitor la pasivitatea istoricilor români în ce priveşte apărarea poporului nostru împotriva calomniilor inventate şi aruncate pe piaţa publicistică (presă scrisă şi TV) de cei ce ne vor sclavii lor.

În mod normal, oameni ca acad. Dan Berindei şi colaboratorii săi, ca şi pleiada de istorici de la catedrele universitare, ar fi trebuit să-şi facă o datorie de onoare în a restabili reperele exacte ale istoriei noastre din ultimii 100 de ani, grav falsificate, cu gir academic, de către Roller şi o bună parte dintre ucenicii săi, vânători de bani şi de situaţii.

Una din chestiunile principale este, fără îndoială, cea a holocaustului care ar fi avut loc pe teritoriul României.

Toţi conducătorii României din ultimii 20 de ani, de la I. Iliescu, E. Constantinescu şi Tr. Băsescu, la şefii de guvern, au acceptat fără să crâcnească aceasta. Să ne înţelegem bine: departe de noi ideea de a nega persecuţiile împotriva populaţiei evreieşti din unele ţări: Germania, Polonia şi Ucraina, Ungaria (adevărată campioană a deportărilor), şi chiar Franţa şi Olanda; ceea ce ne doare pe noi, este faptul că, în mod mincinos şi interesat, ni se atribuie aceste fapte.

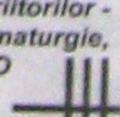
Ofensiva de culpabilizare a României a început imediat după scuturarea jugului ceauşist. TVR 1 (cel care ne-a falsificat revoluţia, aducându-i pe kaghebiştii Iliescu, Militaru, Voican Voiculescu, Roman ş.a. în centrul atenţiei) a început să organizeze mese rotunde între istoricii veniţi în mod special din Israel şi reprezentanţi ai opiniei publice din România; organizaţi perfect.

(continuare în pag. 6)

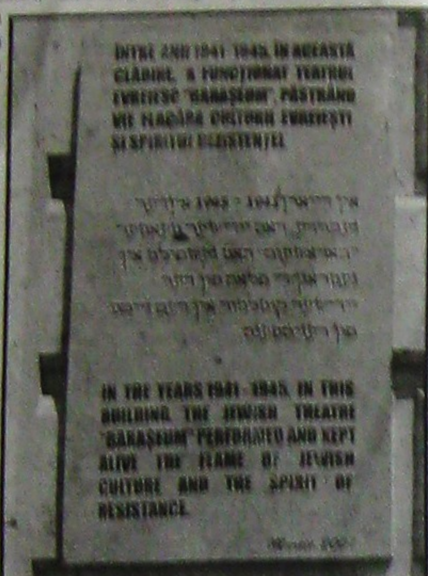
Radu Iftimovici
membru titular al Uniunii Scriitorilor - Secţia Dramaturgie, laureat UNESCO

O NOUĂ DOVADĂ A "HOLOCAUSTULUI" (continuare din pagina 5)

israelienii au început să ne toarne în cap tot felul de acuzații, exagerând la maximum, exagerând la maximum, făcând din țânțar armăsar și zugrăvind scene apocaliptice de persecuții împotriva coreligionarilor lor din țara noastră: împușcarea unui evreu comunist care, la rându-i, omorâse ostași români la retragerea din Basarabia în 1940, era calificată ca „masacru românesc" cu sute de victime. Ar fi trebuit ca pe baricada română să existe niște istorici avizați, care să dovedească prin fapte concrete ce este real și ce este minciună din afirmațiile israelienilor. Ei bine, cine credeți că se aflau pe acea baricadă: doi tineri ziariști comuniști, formați la "Scânteia Tineretului", tovarășii Nistorescu și Tatulici. Nu numai că acești „tribuni" nu puteau aduce nici un fel de argument în ce privește protecția reală pe care autoritățile române din anii '40-44 le-au acordat-o evreilor (a se vedea scrierile rabinului Șafran), dar nu mai conteneau să se mire, cu gura căscată de uimire, „cât de răi au fost românii". Replicile lor erau: "Da? Chiar așa? Oh, n-am știut... Oh, săracii..." etc.

Am scris atunci un articol, într-un ziar efemer, scos de regretatul Alexandru Saucă (autorul cărții „*KGB-ul și revoluția română*"), al cărui titlu era: "*Nistorescu - Tatulici, repetenți la grupa celor mici*", căci exact ca la grădiniță se comportaseră aceste viitoare vedete TV.

* Așa se face că, **încurajați de grava ignoranță istorică a presei noastre, șantajați cu respingerea aderării la NATO și la UE, sau pur și simplu mituiți, oamenii noștri de opinie (politicieni, istorici, jurnaliști) au tăcut și au înghițit toate mizeriile ce li se ofereau.**

Foarte curând, o serie de publicații care promiteau imparțialitate, au fost acaparate de „partizanii holocaustului românesc", cei mai mulți cu nume schimbate în neaoșisme (Cosașu, Cornea, Boiangiu etc.), iar reviste ca „22", „Dilema veche" ș.a. s-au compromis găzduind articole pline de inexactități tendențioase. Credeți că vreuna din aceste publicații „*democratice*" ar accepta vreodată un „drept la replică" care să combată minciunile inserate în articolele lor?

I-am scris cândva o scrisoare în acest sens d-lui Andrei Pleșu. Ne cunoaștem. Nici un răspuns. Mă așteptam ca cel ce scria despre *Minima Moralia* să-mi răspundă măcar cu trei rânduri personale, dacă un răspuns publicistic i-ar fi fost greu de dat preacredinciosului amic al lui Petre Roman.

De altfel, fotoliul de ministru de Externe al României a mai fost ocupat și de „renumitul" istoric Adrian Cioroianu care, într-un număr al aceleiași „Dileme vechi", deplângea, după o vizită în cimitirul evreiesc din Iași, soarta victimelor pogromului pe care nu românii îl făptuiseră, ci trupele SS (există documente clare în acest sens).

Am aflat, fără surpriză (nici o enormitate nu mă mai surprinde azi), **că la Ministerul Român de Externe există un post bine plătit, din banii noștri, cu titulatura „*consilier pentru problemele holocaustului*".** *Bravos, națiune!* Îl ocupă o cuconiță, nomina odiosa, strâns legată familial de vechea nomenclatură comunistă - mai exact, de familia lui Gh. Gheorghiu-Dej.

Dar, lăsând comentariile, să trecem la concret. Vă adresez o întrebare: "*UNDE MERGEȚI DISEARĂ?*" **Era o întrebare tip reclamă, stăruitor difuzată la radio în anii 1940-1944.**

Ei bine, răspunsul era: "*La Barașeum, unde vă așteptăm cu drag.*"

Barașeum era numele teatrului evreiesc în limba idiș, care de persecutat ce era, nu și-a închis niciodată porțile, așa cum scrie cu mândrie pe placa de la intrare.

Să facem un salt în timp și să ne închipuim că mergem într-adevăr la unul din spectacolele de la Barașeum.

De cum intrăm în sala mereu plină de „holocaustați grav", vedem un spectacol - înaintea celui de pe scenă - de necrezut: ***câteva rânduri sunt ocupate, aproape seară de seară, de ofițeri germani, dornici să asculte texte de autori germani, fie și în dialectul idiș.***

Nu fac comentarii asupra calității pieselor jucate și asupra actorilor - în general de foarte bună calitate, ci asupra **libertății totale de a perpetua în România teatrul idiș, într-o perioadă în care în alte țări cu guverne pro-hitleriste nici nu putea fi vorba de așa ceva.**

De altfel, lipsa de ură a românilor față de cetățenii evrei s-a manifestat și în alte împrejurări legate de cultură. **Nici un moment viața unor actori precum Ion Finteșteanu (Finkelstein), Leni Caler, Sevila Pastor, Ion Lucian, a regizorului Moni Ghelerter, a lui N. Stroe, Horia Șerbănescu, Clody Bertola, Beate Fredanov etc., nu a fost în pericol; ba dimpotrivă, aceștia au cules aplauze generoase de la spectatorii români, pe întreaga perioadă a așa-zisului holocaust din țara noastră.**

Cu adevărat imbecile ar fi trebuit să fie serviciile noastre de siguranță, ca să nu afle că piesa "***Steaua fără nume***" (premieră la **Teatrul *Alhambra*, 1944**), nu era scrisă de un modest avocat român, total necunoscut, ci de **Mihail Sebastian**: avocatul era nul în materie de dramaturgie, și asta o știa și pompierul de serviciu al teatrului; în schimb, Mihail Sebastian era deja bine cunoscut, după excelența piesă „*Jocul de-a vacanța*", care avusese premiera la Teatrul Comedia, în 1938. *S-o spunem pe cea bună: totul s-a știut, de către toată lumea, inclusiv de către Siguranța Statului. Ar fi fost, de altfel, imposibil în lumea teatrului să se păstreze DE CĂTRE TOȚI cei implicați, un asemenea secret.*

Concluzia este una singură: actorii, regizorii și scriitorii evrei nu au avut de suferit în perioada 1940-1944, ci dimpotrivă, au fost protejați. Iar asta ne face cinste.

Pe internet însă, Comunitatea Evreiască practică o dezinformare grosolană; căutând Teatrul Barașeum, veți găsi următorul text aiuritor: "*Teatrul a avut o perioadă înfloritoare până la cel de-al doilea război mondial, când au fost interzise spectacolele în idiș și actorii evrei chiar nu aveau voie să joace pe scena nici unui teatru. În vremea Gărzii de Fier, acțiunile antisemite căpătaseră amploare și este surprinzător că în timpuri în care evreii erau demiși din orice post important și firme sau companii evreiești rămâneau fără licențe de funcționare, în martie 1941 s-a deschis Teatrul Evreiesc Barașeum (în urma nenumăratelor petiții și a "donării" unor fonduri pentru actori creștini)*" **Păi hotărâți-vă odată, dragi evrei, cum se face că "*actorii evrei chiar nu aveau voie să joace pe scena nici unui teatru în timpul celui de-al doilea război mondial*", din moment ce o frază mai încolo chiar voi recunoașteți că** *în martie 1941 s-a deschis Teatrul Evreiesc Barașeum*"?! Și cum rămâne cu placa de la intrarea în teatru (imaginea alăturată)?

***

DE MEDITAT ÎMPREUNĂ

Tradiție și valoare

„Tradiționalismul" se cuvine să fie, deocamdată, certificatul nostru de identitate, sănătate și echilibru într-o lume a ispitelor dizolvante.

Dacă nu vom reuși să creștem și să rodim din propriile noastre rădăcini, adică în chip firesc și organic, nu văd cum am putea crește și rodi artificial, după rețete de împrumut. Vitalitatea creatoare o găsești în tine: ea nu se poate căpăta prin maimuțăreală, oricât de ilustre ar fi modelele.

***Dacă individului, spre a fi sănătos și destoinic, obișnuim să-i spunem: „Cunoaște-te pe tine însuți!", "Ai încredere în tine însuți!" și, mai ales, „Fii tu însuți!",* de ce n-ar fi indicat ca Neamurilor să le facem aceleași recomandări?**

Dacă „personalitatea", „încrederea în sine" și „conștiința de sine" sunt valori netăgăduit pozitive la nivelul umanității individuale, cum ar fi ele ceva negativ la nivelul umanității comunitare?

Dacă am apărut și am trăit în istorie sub semnul Crucii lui Hristos, tot prin Cruce ne este dată și reînvierea ca Neam. Să fie religia ceva care „nu se mai poartă"? Să fie una naționalismul istoric și alta spiritualismul religios? Să privim puțin spre Israel, unde putem vedea că naționalul și religiosul nu se exclud și că, dimpotrivă, din împreunarea lor poate rezulta o capacitate uimitoare de a rezista și de a prospera în istorie!

Poporul român are o tradiție de dreapta care pleacă din ideologia conservatoare a secolului trecut, trece prin marele avânt naționalist al generației care a înfăptuit România Mare, apoi prin „ortodoxismul" interbelic, căruia i se circumscriu, pe lângă „gândirism", „școala" lui Nae Ionescu, și complexul fenomen legionar, ajungând până la sinteza târzie a lui Petre Țuțea, ultimul mare mărturisitor al „românismului integral".

„Dreapta" nu poate eluda trecutul, pentru că este tradiționalistă; dar nici nu-l poate absolutiza, pentru că este realistă!

Misiunea dreptei mi se pare astăzi mai degrabă una de „pedagogie națională" decât una de acțiune politică directă. Dreapta este chemată să lucreze în strânsă legătură cu Biserica, reprezentând un fel de braț mirenesc militant al acesteia - ceea ce s-a și numit „laicatul ortodox".

***

Copiii

Lipsa lor de răutate, curăția și puritatea lor sunt valorile pentru care Dumnezeu mai ține lumea.

Ei sunt nădejdea și speranța noastră de mai bine.

Spre copii privim și ne gândim la viitorul nostru.

Din curăția lor avem toți de câștigat și după nevinovăția lor tânjim toți.

Aș dori ca toți cei care avem copii să ne punem câteva semne de întrebare referitoare la situația lor în societatea de astăzi **și să-i privim din trei puncte de vedere:**

- așa cum sunt ei,
- așa cum îi dorește societatea să fie, și
- așa cum ar putea ei să fie cu adevărat.

Tot mai mult ne plângem de "copilul-problemă", de copilul obraznic, sfidător și, mai nou, depresiv. Ne cutremură valul imens de sinucideri din rândul copiilor și adolescenților, ne mirăm de atâtea violențe în școli, ne revoltă depravarea și ținuta tinerilor noștri și totuși ezităm să ne punem întrebările: ***Cine este responsabil de toate acestea?*** *Care sunt soluțiile ideale în creșterea și educarea copiilor noștri?*

Copiii sunt așa cum sunt ca rezultat a ceea ce societatea dorește ca ei să fie.

Este adevărat, noi nu dorim deloc ca ei să fie așa cum i-am descris, și totuși, ceea ce le dorim copiilor noștri îi face, direct sau indirect, să fie ceea ce sunt.

Pentru a înțelege aceasta, să observăm că în trecut părinții îi împărțeau pe copii cel mult în copii buni și copii răi și căutau să-i facă pe toți buni.

Astăzi însă, pentru noi, copiii se împart în „copii doriți" și „copii nedoriți". (continuare în pag. 15)

Preot Ioan Tămaș Delavâlcele

NE CURĂȚĂ MOLIMA?

Scuturat de convulsii, cetățeanul privi îngrozit în jur cu ochii lui mici, așezați lateral. Apoi duse o batistă tremurândă la nas (purta belciug), ca să strănute, dar... "groh-groh" se auzi. În stupoarea amestecată cu un început de panică - oamenii fugeau disperați în toate direcțiile, lovindu-se unii de alții și de pereți - bolnavul căzu și rămase țeapăn, cu fața în jos. Doar codița răsucită îi mai oscila de o parte și de alta, până când într-un final se opri și ea. De la o tarabă se auzea un cântec trist, care fu pe dată acoperit de sirenele de la Salvare, Poliție și Pompieri.

... am spus ceva inedit? Nu ați mai văzut așa ceva?

Dar se întâmplă la fiecare colț de stradă: zi de zi, gem ambulanțele de porcificați în fază ultimă, fără speranță de revenire, fiecare spital și-a improvizat în pripă câte un salon-cocină, fiecare cimitir...

Iar dvs. stați la căldurică în fața televizorului, cu capul între urechi, și încă mai credeți că valul contagios de gripă porcină este o ficțiune a mass-media?

Dar uite ce zice "Ziua" de 2 nov. 2009: cică OMS ar fi făcut un bilanț planetar, în care molima porcului a omorât 5700 de oameni, însă a afectat în total aproape jumătate de milion.

Virusul cică ar fi apărut în martie-aprilie (2009) - de fapt, noi bănuim că exact pe 1 aprilie, cel puțin lansarea oficială, pentru că știți și dvs. că uneori versiunile-pirat apar dinainte.

Nu știm ce să spunem de 5700 de morți într-un an, dacă nu cumva s-au umflat cifrele, ca să iasă banul, **dar dacă, numai în România, ar muri într-un an DOAR 5700 de bolnavi de tuberculoză, ar fi o adevărată minune a medicinei. Despre TBC, totuși, nimeni nu suflă o vorbă.**

Cât despre ceilalți "afectați", închipuiți-vă că O JUMĂTATE DE MILION DE OAMENI au fost siliți *să-și scoată batista din buzunar, să o ducă la nas, să-și sufle nasul, ca apoi să o bage înapoi în buzunar și să trăiască minute și ore interminabile terorizați la gândul că supliciul s-ar putea repeta în orice moment...* **Organizația Mondială a Sănătății care o ia la Sănătoasa consideră că asta este o pandemie, *însă după ce au strigat cu toții înnebuniți "uite porcul", "vine porcul", "porcul la oi!", trebuie să recunoaștem că s-a auzit un mare "fâs"*. Totuși, se vor auzi fâsâituri mult mai importante pe viitor, prin aceasta referindu-ne la cifre mai alarmante de morți sau vindecați cu sechele pe viață:**

"Medicina contraatacă". Nu te-a curățat boala porcină? nu-i nimic, îți facem de petrecanie cu vaccinul. **Se va auzi, de asemenea, și un foșnet substanțial de bănișori, care se vor planta în buzunarul foarte roditor al producătorilor de medicamente. Bineînțeles că nu din România.**

În orice caz, avem în țară în acest moment 322 de cazuri diagnosticate ca atare, după cum relatează **Fundația "Sfinții Martiri Brâncoveni" de la Suceava, în cadrul conferinței *"Un atentat la viața umană: vaccinul împotriva gripei porcine"***. Deși eu aș propune să-i dăm mai multă crezare președintelui în exercițiu, care afirmă că sunt 471, dar se luptă să-i reducă la numai 300.

Vaccinați Parlamentul, domnule președinte, sau este doar o promisiune electorală?

De fapt, noi vă rugăm să nu o faceți, că tot mai des auzim zvonuri cum că vaccinul antiporcos, după ce că va fi scump, este și CANCERIGEN. Și apoi or găsi ei, parlamentarii, vreun șiretlic, să se îmbolnăvească tot pe banii contribuabilului, ca apoi tot noi să le plătim și spitalizările prelungite, tratamentul cu citostatice... ***Câte complicații inutile, când exemplul stalinist este încă viu, nici nu și-a îngropat bine morții și încă le mai fumegă Kalașnikov-urile!***

Iar după aplicarea metodei lor nu e nevoie decât de o femeie de serviciu cu nervii ceva mai tari și cu un mop, să șteargă parchetul. *"Mai curat, mai simplu, mai isteț!"* (vorba unei reclame la detergenți)

Cât despre noi, plebea, să știți că nu ne convine deloc să facem cancer de la noul vaccin; în nici un caz acum, domnule! După ce atâta timp s-au lăsat așteptate, când era cât pe ce să avem câteva cazuri clare de cancer de "ultimul etaj", chiar de sub amplificatorul de telefonie GSM, să vină un oarecare Novartis și să sufle toată gloria Voda-cosm-orange-fone, e inadmisibil! N-o să-i mai prindem niciodată!

Deși... la ce bun să te mai ostenești, când cancerul se găsește astăzi pe toate gardurile: mănânci E-uri, faci cancer (pâine cu E-uri, salam cu E-uri, iaurt cu E-uri, E-uri cu alte E-uri!).

Vorbești la telefonul mobil mult, faci cancer.

Îți implantezi și cipul, faci iarăși cancer, ba te mai și spală pe creier.

Îți e frig, zici: "Brrr, ce cancer e!"

Nu te vaccinezi de HPV, faci cancer.

Te vaccinezi de porcină, tot cancer.

Dar cum naiba să scapi, baremi, de porcină, când vine Crăciunul și porcina e pe toate mesele, că așa ne-am învățat, să înfulecăm ca bezmeticii!

Treci strada, cancer. O treci înapoi, și mai mult cancer.

M-am săturat! Eu mă duc să-mi fac o provizie de Carpați fără filtru; plec cu baxurile și cu un șezlong la Cernavodă, să fumez liniștit în timp ce fac plajă pe centrala nucleară, iar dacă am să mă întorc de acolo mutant și vă găsesc aici pe toți canceroși ȘI cu gripa porcului guițând în voi, apoi să știți că nu mai aveți nici o scuză!

Nu, serios: ce doream să vă spun este că **noua găselniță nu-și face banii; mai rău: nu ar face banii nici dacă ar fi gratis. *Vă asumați un risc inacceptabil, precum și imposibilitatea de a trage la răspundere producătorul vaccinului, într-un caz nefericit - toate acestea pentru un beneficiu îndoielnic, dacă nu chiar de-a dreptul imaginar.***

Gratis - ce glumă bună!! Numai bolșevicii erau în stare să-ți mitralieze familia fără să te taxeze cu contravaloarea încărcătorului consumat, sau chiar să te trimită în excursie pe plaiurile de vis ale Siberiei, fără să plătești bilet. Transportul și cazărea gratis, o minune!

Astăzi, chiar și o pereche de palme costă de te lasă calic: *ți-am distrus un parc, ți-am trântit acolo o vomă de monument, te-am umilit, că așa am avut chef, ți-am săltat și banii, cu șpăgi cu tot.*

În ceea ce privește noua și glorioasa medicină, NU ei îi datorăm viețile noastre mai lungi decât acum două sute de ani. În schimb, *când de la atâtea experimente porco-farmaceutice ne va scădea iarăși speranța de viață, vom avea pentru ce să-i fim recunoscători, că ne-a scurtat drumul către rai.* Ceea ce, deși nu se poate considera un fapt benefic, de vreme ce pute a crimă organizată, nici chiar rău de tot nu este: acolo, în rai, Dumnezeu nu o să ne dea iertarea de păcate infestată cu păcatul însuși, ca să ne împotmolim într-un cerc vicios, așa cum ***aici, pe pământ, ni se vând soluții anticriză care, în sine, produc criza***. Sau așa cum cei care ne vând remediul antiporcin sunt suspecți de a fi ei înșiși niște porci.

Ne confruntăm cu o nouă încercare abuzivă a unor organizații mondiale de a obliga toți oamenii să treacă printr-o sită de vaccinuri experimentale.

Ne îngrijorează posibilitatea ca unii români să se oprească în această sită, morți sau afectați pentru restul vieții lor.

Suntem, de asemenea, convinși că victimele care vor apărea nu vor fi rezultatul unui eșec al experimentului, ci chiar reușita acestuia, întrucât OMS este angajată într-un proiect de REDUCERE A POPULAȚIEI PLANETEI. Varianta "blândă" a acestui proiect se referă la scăderea potențialului procreativ, prin sterilizări în masă, care nu sunt fără precedent. Dar ei nu se opresc la atât, ei îmbolnăvesc pe ascuns copii și oameni maturi, prin intermediul produselor medicale și alimentare, grăbindu-le sfârșitul, în slujba aceluiași deziderat diabolic.

În ciuda refuzului masiv cu care a fost întâmpinat vaccinul anti HPV (Gardasil / Silgard / Cervarix), inclusiv în România, se încearcă din nou impunerea acestuia, în umbra marelui val de isterie mediatică ridicat de gripa porcină. Pentru succesul acestui plan, autorii lui contează pe o singură însușire a dvs.: ignoranța.

Poate că veți considera mesajul nostru prea sumbru pentru a fi adevărat (cunoaștem atât de bine acest sentiment!), însă dorim să vă semnalăm pe această cale **următoarele adevăruri obiective:**

1. Legislația în vigoare din țara noastră nu admite ideea de vaccin obligatoriu - a se vedea art. 13 din Legea nr. 46/2003 a drepturilor pacientului, completată de Norma de aplicare din 7 aprilie 2004.

Refuzul oricărei intervenții medicale este un drept inviolabil al tuturor persoanelor majore cu discernământ.

Același drept revine părinților asupra copiilor lor minori.

Același drept le este garantat chiar și condamnaților la închisoare, indiferent de sentința pronunțată asupra lor.

Așadar, nu puteți fi amendați ori sancționați în nici un alt mod pentru exercitarea acestui drept, indiferent ce declară dl. Adrian Streinu-Cercel, secretar de stat în Ministerul Sănătății.

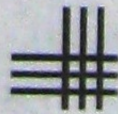
2. Dacă veți considera că părerile în domeniul medical emise de "Cuvântul Legionar" sau alte publicații și site-uri sunt neavizate, totuși trebuie să luați act de faptul că problemele în discuție sunt puternic controversate. **Cei care au dat tonul acestei contestații sunt medici și cercetători științifici, nu niște agitatori necalificați.** Vă oferim în acest sens un exemplu în pagina următoare.

Aveți dreptul să vă supuneți orbește oricărui experiment în masă organizat de instituțiile internaționale cum ar fi OMS, dar aveți DATORIA MORALĂ să vă interesați cu seriozitate de toate riscurile înainte de a vi le asuma pentru copiii dvs.

Dacă ați dorit să fiți părinți, poate că veți dori să fiți și bunici, precum și să aveți copii și nepoți sănătoși. *Iar încrederea necondiționată pe care o acordați, în acest sens, unor politicieni care au înșelat orice alte așteptări din partea dvs., este absurdă.*

(continuare în pag. următoare)

Ștefan Hâncu

NE CURĂȚĂ MOLIMA? (continuare din pag. precedentă)

Madeleine Albright, fost Secretar de Stat al SUA, a făcut lobby pe langa Traian Băsescu pentru ca România să adopte vaccinul Gardasil, pentru "prevenirea cancerului de col uterin" (HPV). **S-a dovedit foarte repede că o astfel de deplasare nu este chiar un act de "binefacere", ci se întreprinde pe bani foarte mulți: sute de mii de dolari**, în acest caz. Compania de medicamente Merck & Co se aștepta la **vânzări de cel puțin 4 miliarde de dolari anual doar în SUA**, *militând pentru ca vaccinul HPV să fie administrat în școli "obligatoriu" (deși nu are cum să fie "obligatoriu", fiecare dintre noi fiind – cel puțin deocamdată, până la introducerea cipului sub piele – propriul stăpân pe corpul său).*

Costul dozei vaccinului "obligatoriu" levitează în jurul a **300 de euro pentru o persoană; în România trăiesc cca. 125.000 de tinere eleve care ar urma sa fie vaccinate "obligatoriu"; dacă înmulțim aceste cifre cu 300, rezultatul devine foarte interesant din punct de vedere financiar.**

Eu m-am încurcat de tot în stufăriș!

Populatia a crescut foarte mult, pământul nu ne mai poate hrăni, așa că facem mâncare aproape deloc naturală, dar facem vaccinuri și medicamente care să crească speranta de viată a populatiei (aia multă, de n-o mai poate hrăni pământul).

Iar noi descoperim că apar noi și noi boli !

În hățișul ăsta mă pierd complet!

De fapt, nu prea mă pierd, dar aș prefera să o fac. Conspiraționistul naibii ce sunt!

Ce apăre la suprafață, când începi să-ți pui întrebări despre axiomele sistemului?

Afirmația că vaccinurile sunt benefice, eficiente și sigure, nu are nici o bază științifică reală. Doar propaganda. În alte părți ale lumii, cine și-a pus întrebări...a fost cenzurat!

Iată un material din seria "SĂ CERCETĂM..."

Ne bucurăm că un medic român își pune întrebări. ***"IMPACTUL VACCINĂRII ÎN MASĂ ASUPRA BOLILOR INFECȚIOASE" DE DR. ANCA NIȚULESCU***, lucrare prezentată la prima Conferință Națională a Asociației Medicilor de Familie, București, 25 martie **2005**, evaluează impactul pe care programele de vaccinare în masă l-au avut asupra bolilor infecțioase în general, așa cum reiese el din studiul literaturii medicale.

1. Evoluția naturală a bolilor infecțioase înainte de introducerea programelor de vaccinare în masă.

Programelor de vaccinare în masă li se atribuie meritul de a fi eradicat boli infecțioase temute din trecut.

O privire mai atentă asupra statisticilor oficiale arată însă că toate bolile copilăriei, pentru care au existat programe de vaccinare în masă, erau în declin continuu cu mult timp înainte de introducerea vaccinărilor obligatorii.

Aceleași statistici arată că și alte boli infecțioase, pentru care nu au existat vaccinuri, au urmat aceeași evoluție descendentă, începând din a doua jumătate a sec. al XIX-lea.

Un exemplu concludent este tuberculoza, pentru care în SUA nu a existat niciodată un vaccin; mortalitatea prin tuberculoză a prezentat o scădere cu 96% între anii 1900 - 1960 în SUA.

În Europa, vaccinul BCG a fost introdus în jurul anului 1953. În Anglia a existat o scădere globala de 93% a mortalității prin tuberculoză între anii1855 și 1953, înainte de introducerea vaccinului.

Graficele arată că evoluția descendentă a morbidității și mortalității prin tuberculoză a fost aproape identică în SUA și Europa, atât înainte, cât și după anul 1953.

Aceeași evoluție descendentă a morbidității și mortalității se constată și pentru alte boli infecțioase.

Tusea convulsivă: în Anglia și Wales statisticile arată o scădere cu 98,5% a mortalității la copiii sub 15 ani între anii 1868 - 1953, *înainte de introducerea vaccinării în masă.*

Pentru scarlatină (boala pentru care nu a existat și nu există vaccin) se constată o scădere de 96% a mortalității la copii sub 15 ani, în perioada 1865 - 1935.

Rujeola: scădere de 100% a mortalității la copii sub 15 ani în Anglia și Wales, între 1850 - 1965, *înainte de introducerea vaccinului anti-rujeolă.*

Scăderea mortalității prin boli infecțioase la copii se încadrează, de altfel, în fenomenul mai larg al scăderii mortalității infantile în general.

În Australia, între anii 1881 - 1935, înainte de introducerea oricărui vaccin, se constata o scădere cu două treimi a mortalității infantile generale.

Toate aceste date suscita întrebarea: ce anume a determinat scăderea incidenței bolilor infecțioase și a mortalității prin boli infecțioase, în general, începând din doua jumătate a sec. al XIX-lea?

Principalul motiv este îmbunătățirea generală a condițiilor de trai, de igienă și de nutriție a populației; introducerea sistemelor de canalizare pentru apele uzate, protejarea surselor de apă potabilă în Europa și SUA.

Îmbogățirea generală a cunoștințelor de igienă și alimentație corectă a populației a contribuit, de asemenea, la scăderea incidenței și gravității bolilor infecțioase.

Un alt motiv este câștigarea imunității naturale specifice de către populația generală după trecerea agentului cauzal al bolii prin numeroase generații succesive.

Astfel, deși au rămas înalt contagioase, numeroase boli infecțioase au încetat de a mai fi o amenințare vitală.

Mai târziu, introducerea tratamentelor cu antibiotice și cunoștințele privind reechilibrarea hidro-electrolitică, esențială pentru supraviețuirea copiilor mici, au contribuit suplimentar la scăderea mortalității prin boli infecțioase.

2. Epidemiile în populații vaccinate

Literatura medicală abundă în raportări de epidemii survenite în populații cu rată înaltă de vaccinare.

Rujeola (pojarul) este una din bolile care apar cel mai des în interiorul populațiilor <u>vaccinate</u>. Spre exemplu, în 1995, 56% din școlarii care au contractat rujeola în SUA erau vaccinați adecvat; în 1988, 69% din copiii de vârstă școlară care au contractat rujeola în SUA erau vaccinați conform schemei!

Nici în România lucrurile nu stau altfel: în American Journal of Epidemiology este raportată o epidemie de rujeolă survenită în România, cu 32915 cazuri și 21 decese între anii 1996 - 1998, "în ciuda ratei înalte de acoperire vaccinală", după cum afirmă înșiși autorii.

Între anii 1990 - 1998, o epidemie de **difterie** cu mai mult de 110.000 cazuri și 2900 decese a izbucnit în câteva dintre republicile fostei Uniuni Sovietice. Un studiu care analizează status-ul vaccinal al copiilor de 6-8 ani care au contractat difterie în această perioada arată că toți copiii aveau 3 doze de vaccin în antecedente, 33% dintre aceștia primind ultimul rapel cu mai puțin de 2 ani în urmă.

3. Schimbarea distribuției pe grupe de vârstă a bolilor infecțioase în urma vaccinării în masă

Înainte de introducerea vaccinării în masă împotriva rujeolei, incidența maximă a bolii aparținea grupei de vârstă 5-9 ani. În această grupă de vârstă boala îmbracă de obicei forme ușoare la copiii cu imunitate normală, cu status nutrițional și igienic rezonabile. Boala naturală care conferă imunitate pe viață; prin vaccinare în masă, unul din efectele cele mai vizibile a fost schimbarea distribuției pe grupe de vârstă a bolii, cu scăderea incidenței în grupa 5-9 ani și creșterea incidenței bolii în rândul sugarilor, adolescenților și adulților, grupe de vârstă la care riscul și severitatea complicațiilor sunt mult mai mari.

Creșterea incidenței rujeolei în rândul sugarilor se datorează creșterii numărului de mame care, fiind vaccinate în copilărie, nu au imunitate naturală contra rujeolei pe care să o transmită transplacentar nou-născutului .

O evoluție asemănătoare a avut-o și **parotidita urliană (oreionul)**; după introducerea vaccinării în masă, incidența maximă a bolii s-a deplasat de la copiii preșcolari către adolescenți și adulți; ori, se știe că orhita posturliană (inflamația testiculului), ca și celelalte complicații ale bolii, sunt mai probabile și mai grave la aceste grupe de vârstă.

Lipsa contractării bolii naturale în copilărie face ca femeile să riște contractarea bolii la vârsta procreării, în ciuda vaccinării.

Rubeola, survenită în copilărie, este o boală ușoară, de multe ori fiind confundată cu o răceală banală, pe când, contractată în timpul primelor trei luni de sarcină, implică un risc teratogen confirmat pentru embrion.

4. Transformarea microorganismelor prin mutații genetice ca efect al vaccinării în masă

Existența cazurilor de **poliomielită indusă post-vaccinal** este o realitate acceptată de toate forurile mondiale ale sănătății și de către lumea științifică medicală.

În 1976 dr. Jonas Salk, creatorul vaccinului** cu **virus polio inactivat (care se administrează injectabil), a depus mărturie că vaccinul** polio **oral (folosit în SUA din 1960 până în 2000) a fost principala, dacă nu singura cauză a tuturor cazurilor de poliomielită în SUA după 1961 .

Strebel confirmă că poliomielita cauzată de virusul polio original este inexistent în SUA din 1980 și că vaccinul polio oral este responsabil de toate cazurile sporadice apărute de atunci.

Raportări de mici epidemii sau cazuri sporadice de poliomielită în rândul populației vaccinate apar periodic în literatura medicală.

Studiul acestor epidemii a arătat că agenții cauzali sunt de fapt variante modificate genetic ale virusurilor vaccinale, așa-numitele "vaccine-derived polio viruses" (VDPD), în traducere *"virusuri poliomielitice derivate din vaccin"*.

Acestea au rezultat prin mutația genetică a virusurilor polio vaccinale care, trecând prin generații succesive de recipienți, au suferit procese complexe de adaptare. ***A rezultat o nouă familie de virusuri*** de tip polio, necunoscute până în prezent. Acestea sunt capabile, ca și virusurile polio originale, să inducă boala paralitică; subiecți sănătoși, vaccinați, au fost identificați ca purtători și eliminatori de virus în fecale, iar virusurile respective au fost izolate în apele din sisteme de canalizare.

Concluzii:

Toate bolile infecțioase pentru care se vaccinează în prezent erau în declin constant din a doua jumătate a secolului XIX, cu mult timp înainte de introducerea programelor de vaccinare în masă.

Același lucru este valabil și pentru alte boli infecțioase, nevizate de vaccinuri (scarlatina, febra tifoidă), care au urmat aceeași evoluție descendentă.

Îmbunătățirea condițiilor generale de viață ale populației a permis organismului uman să dezvolte o imunitate generală, nespecifică, și prin aceasta a reușit să contracareze agresiunile exterioare și să mențină echilibrul specific sănătății.

Numeroasele epidemii în populații corect vaccinate demonstrează ineficiența vaccinării în prevenirea bolilor infecțioase.

Unitatea fundamentală a lumii vii se manifestă, printre altele, în inteligența supraviețuirii cu care sunt înzestrate toate speciile. Studiile au confirmat aceasta, arătând că unul din efectele majore ale vaccinării în masă a fost modificarea genetică a microorganismelor vizate, în sensul emergenței formelor rezistente la așa-zisa "imunitate" conferită de vaccin. Noile tulpini, dotate cu virulență cel puțin egală cu a celor inițiale, circulă liber în populație. Din acest punct de vedere putem considera că **vaccinarea a înlocuit o anumită populație de microorganisme cu alta, o anumită formă de boală cu alta.**

Reflectând la obiectivul declarat al tuturor programelor de vaccinare în masă, acela de a eradica pe rând câte un anumit microorganism, și apoi a trece la următorul, devine treptat evident că acest lucru este mult prea puțin probabil să se realizeze.

Poate că o încercare de conviețuire în echilibru a omului cu microorganismele ar fi mai realistă. Acest lucru ar implica **acordarea atenției pentru întărirea imunității generale, nespecifice, prin care organismul să poată contracara orice eventuală agresiune externă.**

"Adevărul este un complot permanent" - Amadou Diallo, publicist african.

MASONIZAREA BISERICII SAU "AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAȘTOVOI (III)

(continuare din numărul trecut)

Preasfințitul „K"

Cine era în realitate Preasfinţitul „K" nu ştia nimeni. Văzut la diferite etape ale vieţii sale, episcopul „K" părea să fie nu un singur om, ci mai mulţi. (...) Nici mama Preasfinţitului nu putea spune ceva coerent despre propriul fiu. Sărmanul trup al episcopului „K" părea să fie bântuit de mai multe suflete. Fiecare dintre aceste suflete îl izgonea pe cel de mai înainte, cu ura cu care un animal mai puternic îl izgoneşte pe altul mai slab.

La vremea potrivită, pentru o sumă frumuşică de bani şi un porc, părintele din sat a mijlocit pe lângă autorităţi **intrarea la seminar a tânărului Dacian. Aşa a început cariera bisericească a viitorului arhiepiscop „K".**

La vremea aceea nu oricine intra în seminar. Regimul comunist supraveghea orice mişcare din interiorul Bisericii şi, mai ales, al învăţământului teologic. Nu erau acceptaţi în Seminar băieţii proveniţi din familii de intelectuali. „Originea sănătoasă" era o condiţie impusă atât funcţionarilor politici, cât şi celor ecleziastici. Intelectualitatea interbelică era văzută ca o pătură ostilă sistemului şi deci poporului. **Toată elita teologică a fost înfundată în puşcării. Mii de preoţi au fost ucişi.**

Afară rămâneau mai ales spiritele slabe, capabile de compromis.

In fruntea puținelor instituții teologice, dacă mai puteau fi numite astfel, au ajuns în genere trădătorii Bisericii. Rostul acestor instituții şi al oamenilor din ele era unul strict formal, de imagine. România, ca şi Uniunea Sovietică, trebuia să apară în faţa Occidentului ca o ţară liberă, în care nici unul din drepturile omului nu era încălcat.

Cu toate acestea, poporul român nu înceta să nască băieţi credincioşi şi inteligenţi care ajungeau în seminariile teologice mişcaţi de râvnă sinceră.

Şi cum nimeni nu poate şti ce este în sufletul şi în mintea omului, sistemul cerea o supraveghere îndeaproape a tuturor seminariştilor. *Pentru aceasta erau folosite iscoadele, care cădeau la învoială să-şi spioneze colegii.*

Conştiinciosul dar ştersul Dacian, a ajuns unul dintre turnători. Misiunea lui era aceea de a depista seminariştii care erau în legătură sau măcar simpatizau cu preoţi precum Calciu-Dumitreasa sau Dumitru Stăniloaie, ajunşi deţinuţi politici... (...)

Episcopia îl transformă pe sfiosul şi neînsemnatul Dacian într-un tiran.

Îndată după susţinerea doctoratului în Elveţia, tânărul pe atunci Dacian a fost tuns în monahism la Mănăstirea Antim din Bucureşti, schimbându-i-se numele în „K". (...) La prima şedinţă a Sf. Sinod s-a hotărât hirotonia în episcop a arhimandritului „K", fiind repartizat într-o eparhie de provincie. (...) *El căpătă putere să comande şi să hotărască destinele a mii de oameni. Această putere îl înnebunea şi îl făcea să schimbe tot ce îi ieşea în cale.* Preasfinţitul schimba chiar şi lucrurile care mergeau aparent bine. (...) *Episcopul însuşi nu-şi dădea seama că această manie a schimbării îl făcea influenţabil şi uşor de manipulat.* (...)

Palatul episcopal era un loc care răspândea frică şi trădare. (...) Din cauza acestei singurătăţi cumplite, Preasfinţitul nu ştia pe ce să cheltuiască mulţimea de bani pe care o avea. Nu avea nici prieteni, nici familie.

Milostenia era exclusă, deoarece Preasfinţia Sa era de părere că orice om trebuie să lupte singur pentru a deveni cineva. Ura săracii, bătrânii şi copiii. Ura preoţii şi pe nevestele acestora. Ura mitropoliţii, pentru că erau mai mari ca el în ierarhie. Această ură răbufnea uneori în accese de inconştienţă în care Preasfinţitul îi lovea pe toţi care îi ieşeau în cale.

Singurele bucurii ale episcopului „K" erau legate de sărbătorile bisericeşti, când avea ocazia să iasă în mijlocul mulţimii în odăjdii noi, cu toiag şi engolpion nou. Toţi banii Preasfinţitul îi băga în engolpioane, mitre şi toiege. De trei luni nu mai plătea salariile preoţilor, deoarece strângea bani pentru un toiag pe care îl comandase unui giuvaergiu de la Viena. Toiagul de argint masiv, încrustat manual şi împodobit cu pietre scumpe, costa şaptezeci şi două de mii de euro. Pe crucea de pe mitra Preasfinţitului străluceau patru pietre preţioase luate din podoabele unei icoane făcătoare de minuni aflate într-o mănăstire din eparhia sa. (...)

Anul 2008. Uniunea Scriitorilor din Moldova. Hristos - împăratul Slavei

In cabinetul fotografului Uniunii Scriitorilor s-a încins o discuţie despre închiderea bisericilor în vremea regimului sovietic.

La discuţie luau parte câţiva scriitori şi jurnalişti, un ieromonah, VICTOR ROTARU şi, desigur, fotograful însuşi.

- Măi, zise fotograful închizându-le gura celorlalţi, eu ştiu foarte bine cine şi cum închidea bisericile. Eu am fotografiat toate bisericile şi toate cimitirele din ţara asta. Am mii de fotografii în cutiile astea...

- Ei, bisericile cum s-au închis, aşa s-au şi deschis. Comuniştii le-au închis, comuniştii le deschid, interveni sarcastic un jurnalist de modă veche. Eu cred în Dumnezeu, dar în Biserică nu cred.

- Măi, tu ai fost prost de când te ştiu, îl luă peste picior fotograful. (...)

- Nu comuniştii au închis bisericile, ci **masonii!** zise VICTOR ROTARU trăgându-şi scaunul mai aproape de masă.

- Ei, asta o ştie toată lumea, îl aprobă fotograful. Toţi sunt masoni!

- Ei au distrus bisericile şi au ucis preoţimea catolică la Revoluţia Franceză, ei au făcut secularizarea în România lui Cuza, cu tot guvernul lui plin de masoni, şi tot ei au făcut Revoluţia leninistă, urmată de persecutarea a milioane de creştini.

De peste o sută de ani toţi patriarhii ecumenici sunt masoni!

- Pe dracu! Cum să fie aşa ceva?

- Nu o spun eu, citeşte dicţionarul masonilor. **Din douăş'patru, toţi patriarhii României au fost masoni!** Nu ştiu cum o fi fost Teoctist, că despre el masonii tac.

- Crezi că asta are vreo legătură cu starea în care a ajuns Biserica astăzi?

- **Păi cum?** Când au început arestările în masă ale elitei preoţeşti? Nu vezi că **în fruntea Bisericii sunt promovaţi numai proştii, profitorii, necredincioşii?** Toate acestea sunt **stricăciuni care s-au produs din interior, în timp,** sub supravegherea atentă a **patriarhilor mincinoşi.**

- Şi unde-i Dumnezeu în ecuaţia asta?

- Nu-ţi face griji, **Dumnezeu nu Se lasă niciodată batjocorit.** Vine şi vremea lor.

- **Vaticanul este împânzit de masoni!** Altfel de ce au ridicat anatema de pe masonerie? A?

Nu ştiţi că evreii masoni, deghizaţi în cardinali, au întrunit Conciliul II Vatican, unde practic au abrogat Evanghelia, declarând că nu evreii L-au răstignit pe Hristos?

Apoi, de ce a murit brusc mitropolitul IRINEU MIHĂLCESCU, după ce a ieşit din loja masonică şi a scris acea carte interzisă până azi, în care deconspiră lucrarea masoneriei în Biserică?

Dacă Irineu nu a fost ucis de masoni, atunci de ce a fost şters din diptihul bisericesc, încât nu este pomenit printre mitropoliţii Moldovei, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată?

Eu, fraţilor, pot să vă ţin un curs întreg pe tema asta, pentru că sunt foarte bine documentat, încheie VICTOR şi dădu paharul peste cap.

Nu ştiţi ce s-a discutat în 2008 la Toronto? Comunitatea Mondială a Bisericilor, această organizaţie masonică, a convocat toată episcopimea ortodoxă şi i-a pus în vedere că trebuie să-şi revizuiască textele liturgice în vederea alinierii la *normele europene*, care sunt nişte *norme evreieşti*. Adică, mai pe româneşte, să cenzureze toate pasajele în care se face referire la evrei, că, vezi Doamne, cărţile de cult ale ortodocşilor sunt pline de referiri antisemite.

Eu vreau să vă întreb: cum de, atât Vaticanul de acum cincizeci de ani, cât şi Consiliul Mondial al Bisericilor de azi, sunt obsedate de aceleaşi idei şi principii?

Credeţi că aceste idei s-au născut în interiorul Bisericii? Nu, ele au fost impuse de masoni! **Să-mi mai spună cineva că masonii sunt nevinovaţi, inocenţi şi filantropi!**

- Fraţilor, intră în vorbă ieromonahul, numele lui Hristos a fost şi rămâne incomod pentru toţi cei care lucrează răul în lume.

Nu vedeţi cât scandal se face în jurul scoaterii icoanelor din şcoli, din locurile publice? Şi asta în timp ce blocurile şi stâlpii oraşelor sunt acoperite de pancarde de zeci de metri care reprezintă maşini, femei, ţigări, parfumuri, sticle de vin.

Încercaţi să afişaţi chipul lui Hristos pe panourile prevăzute pentru reclamă şi veţi vedea că va răbufni un scandal internaţional, în care veţi fi acuzaţi de discriminare.

Dar cred că nimeni nu ar reuşi să afişeze chipul lui Hristos în locul panourilor pentru reclamă, chiar dacă ar plăti dublu, pentru că nu va primi aprobare de la primărie.

Observaţi că de două mii de ani oamenii se luptă să-L şteargă pe Hristos din istorie, dar nu reuşesc. In fiecare post al Crăciunului şi al Paştelui, Discovery şi National Geographic mai lansează câte un film deocheat împotriva lui Hristos. In fiecare an mai apare câte un film sau câte o carte de succes care atacă Dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu. **Auzim acelaşi glas hulitor pe care l-au auzit şi Apostolii, şi creştinii primelor veacuri care erau aruncaţi la tigri şi la lei în circurile romane.** Hristos însă a ieşit întotdeauna învingător! Numele Celui răstignit a ajuns să fie mândria suveranilor romani, iar crucea, acest semn cândva blestemat, a ajuns să fie simbol al biruinţei. Credeţi-mă, dacă împăratul Constantin nu ar fi avut o vedenie, el nu ar fi pus niciodată semnul crucii pe scuturile ostaşilor săi. Este o prostie să afirmi că un tiran care domina întreaga lume ar fi putut fi convins de creştini să creadă că prin cruce, acest semn urât de toţi romanii, va birui în luptă.

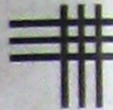
De atunci şi până acum, lupta se duce între Cruce şi duşmanii ei.

Sau vi se pare că societatea modernă nu mai crede în simboluri şi în forţe suprafireşti?

Ce prostie! Atunci de ce atâta scandal în jurul semnelor şi simbolurilor de tot felul, care au ajuns să fie interzise prin lege în majoritatea statelor europene?

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

Carte legionară

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (VII)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Căpitanul era de părere că o guvernare legionară - care cu el ar fi însemnat o eră nouă pentru ţară - va face necesară construirea unei noi capitale. În secolul aviaţiei, Bucureştiul, la numai 65 de kilometri de graniţa de Sud, era rău aşezat. De altfel, şi mediul lui, aproape internaţionalizat, părea să nu fie în conformitate cu necesitatea desăvârşirii omului nou către care trebuia să tindă tot legionarul.

Întrebarea unde ar fi de aşezat noua Capitală, în principiu a rezolvat-o tot el, în drumul cu maşina de la Făgăraş la **Sibiu**, când ne oprisem în admiraţia imensei câmpii, apărată la stânga de Carpaţi. Poziţia este şi va rămâne de o frumuseţe şi majestate demnă de o capitală. Dar Dumnezeu a dispus altfel şi noi, cei umili, nu aveam de făcut decât să oftăm pentru cele ce n-au fost să fie şi ne plecăm poruncilor Lui!

Pedepsirea unui trădător (Stelescu)

Vasile Marin, pe atunci şef al jud. Ilfov, înfiinţase în vara lui 1936 o tabără de muncă în apropierea moşiei Stolojan, rudă apropiată a Brătienilor.

Munca şi disciplina legionarilor, ca şi verbul plăcut al lui Marin, le-au adus prietenia moşierului, care-i vizita des, ajutându-i cu unelte şi alimente.

Când am vizitat tabăra, am găsit pe Marin ars de soare, în fruntea legionarilor cărora le făcea educaţie, înconjuraţi de zeci de mii de cărămizi frumos rânduite, mărturisind îndreptăţita mândrie a lucrului săvârşit.

In tabără se mai aflau Caratănase şi Fane Georgescu, ambii din Constanţa.

Două săptămâni mai târziu, plecând la Karlsbad, au venit să mă petreacă la gară. *Prezenţa lor m-a mirat: asemenea demonstraţii de simpatie nu erau în obiceiul legionar, ceea ce le-am spus.* ***Caratănase mi-a răspuns că ţinuse să-şi ia rămas bun,*** *căci "între legionari nu se ştie când va fi pentru ultima dată!"*

Am bănuit că-mi ascundea ceva, am insistat să aflu, dar amândoi au început să râdă, spunând că fusese o vorbă aruncată la întâmplare. Nu i-am crezut, dar nici nu am mai insistat.

La Karlsbad, cu vreo săptămână înainte de întoarcerea spre ţară, gazetele româneşti au adus ***vestea executării lui Stelescu de către o echipă de zece legionari, condusă de Caratănase. Fane Georgescu făcea parte din ea.***

Am înţeles atunci de ce ţinuseră să mă petreacă la gară şi rostul acelor vorbe "aruncate la întâmplare". (...)

În urma procesului judecat în Aprilie 1937, de către instanţele militare, "Decemvirii" - şi anume: Ion Caratănase, Iosif Bozântan, Ştefan Curcă, Ion Pele, Ion Atanasiu, Ştefan Georgescu, Bogdan Gavrilă, Grigore State, Vlad Radu şi Ion Trandafir au fost condamnaţi pe viaţă; **în timpul procesului, avocaţii fuseseră scoşi din instanţă, iar martorii apărării recuzaţi.** Protestele avocaţilor care cereau să se intre în legalitate nu au avut efect, iar Casaţia a confirmat verdictul.

Ca unul dintre martorii acuzării a depus şi Franasovici, fost ministru liberal. Căpitanul a dat o circulară şi i-a trimis o telegramă, prin care recunoştea şi-i mulţumea pentru atitudinea de imparţialitate pe care o arătase în depoziţie. **Căpitanul ştia să recunoască meritele adversarilor, când le aveau. Din păcate, asemenea ocazii au fost extrem de rare!**

Războiul civil din Spania (1936)

Anul 1936 a adus şi revoluţia din Spania.

Scenele de teroare la care era supusă populaţia peninsulei, ajunsă sub jugul comunist, descrise silnic prin presă, îngrozeau şi îndârjeau spiritele. Se număram cu înfrigurare paşii armatei lui Franco, care se apropia de Toledo, să-l despresoare. După ce s-a reuşit, un sentiment de uşurare a înseninat feţele tuturor legionarilor, ca după o victorie a lor.

Moţa, transfigurat, suferea chinurile morale de începuturi ale Apostolilor lui Crist, la auzul persecuţiilor credincioşilor. Nobleţea simţămintelor ce-i zbuciumau sufletul l-a decis să plece să lupte în Spania în contra celor care insultau crucea şi batjocoreau credinţa.

Căpitanul lipsea din Bucureşti. Era la Carmen Sylva. Până la întoarcerea lui, sute de legionari aderaseră la planul lui Moţa şi cereau să-l însoţească. Vasile Marin a fost printre primii care s-au înscris.

La sosirea Căpitanului, Moţa a întâmpinat o nebănuită opunere din partea acestuia. Cu greutate şi numai după lungi discuţii, Căpitanul a cedat, îngăduind plecarea unei echipe restrânse, de şapte comandanţi legionari, având drept obiectiv predarea unei săbii de onoare gen. Moscardo, eroicul apărător al Alcazarului din Toledo. Sabia fusese aleasă dintre cele aparţinând gen. Cantacuzino, şi anume una cu care făcuse războiul Întregirii Ţării.

O eventuală participare a echipei şi pe frontul de luptă a fost îngrădită de Căpitan, fixându-i-se un termen de o lună. **Cei aleşi au fost: ION MOŢA, VASILE MARIN, ing. GH. CLIME, BĂNICĂ DOBRE, NICULAE TOTU, ALECU CANTACUZINO şi preotul DUMITRESCU-BORŞA. *Toţi erau comandanţi legionari, afară de Moţa, Clime şi Dumitrescu-Borşa care erau comandanţi ai Bunei-Vestiri.*** Gen. CANTACUZINO-GRĂNICERUL, marele erou al primului război mondial şi şeful Partidului "Totul Pentru Ţară", urma să-i însoţească. **Prin personalitatea celor aleşi, se urmărea să se simbolizeze prezenţa Mişcării Legionare în lupta de eliberare şi regenerare a Spaniei, întreprinsă de armatele gen. Franco, ajutate şi de mişcarea naţionalistă a Falangei Spaniole, înrudită în spiritualitate şi obiective cu legionarismul românesc.**

Aspect de la funeraliile Moţa – Marin: o cruce vie formată din legionari a însoţit sicriele

În ziua de 25 nov. 1936 am condus la gară pe cei care plecau. Cu o zi înainte, Vasile Marin îmi lăsase ultimele dorinţe în caz de moarte.

Abia la întoarcerea gen. Cantacuzino în ţară şi după primirea scrisorilor lui Moţa şi Clime, Căpitanul a aflat dezastroasele condiţii în care cei şapte fuseseră înscrişi ca voluntari în Tercio, adică Legiunea Străină Spaniolă şi trupa de şoc a gen. Franco, deci în contrazicere cu dispoziţiile precise date de el la plecarea echipei.

Gen. Cantacuzino greşise permiţând înscrierea în "Tercio", şi pe toată durata războiului civil, în loc de înscrierea în cadrele de luptă ale Falangei Spaniole şi numai pe termen de o lună. Organele de recrutare ale armatei lui Franco nu puteau cunoaşte importanţa calitativă a celor din echipă, iar Generalul nu insistase suficient în demonstrarea acestui lucru.

Îngrijorat, Căpitanul a decis plecarea mea în Spania, ca să îndrept cele greşite şi să readuc echipa la Bucureşti. A fost prea târziu! În noaptea de 14 sau 15 ianuarie, pe la orele 3, am fost trezit de sunetul clopoţelului de la intrarea casei. Intrigat - era ora în care de regulă se făceau percheziţii şi arestări - am deschis. A intrat Căpitanul, întovărăşit de gen. Cantacuzino, prof. Zelea-Codreanu şi col. Zăvoianu. Mi-au citit telegrama lui Clime prin care se anunţa laconic moartea pe front a lui Moţa şi Marin. Urma să trezesc pe Nae Ionescu şi să ne întâlnim cu toţii la sediu.

Mi-am revenit greu după lovitura cauzată de această veste. Nu o puteam încadra, în nici un chip, în realitate. Doar cu trei zile înainte primisem următoarea scrisoare de pe front de la Vasile Marin şi acum să nu mai fie?

"Scumpe nene Virgil, astăzi, 28 Decembrie, a doua zi de Crăciun, ne aflăm de o săptămână pe front. Aceasta vrea să spună că ***am sărbătorit Crăciunul în sunetul gloanţelor.*** *Cu atât mai bine! Am profitat de un splendid clar de lună şi toţi, în cor, am cântat dragele noastre colinzi. În prima zi de Crăciun, escuadra noastră, fiind de gardă, am dejunat în picioare, cu gamela în mână! Fără curcan, fără cozonaci, dar cu coniac.*

Devastările pe care le-au făcut roşiii sunt de speriat! Peste tot ruine, peste tot foc şi după ei mizerie.

Ar trebui aduşi aici ideologii antifascişti şi iluminaţii frontului popular român să vadă efectele războiului "civilizator" pe care-l duc javrele roşii în contra fascismului "barbar".

Dacă vom muri pe aici, ***vă lăsăm cu jurământ să luptaţi în România contra lor, până la exterminarea totală a acestei otrăvi care se cheamă acţiune roşie,*** *doborându-i pe toţi. Nu veţi face un act de răzbunare, ci de înaltă misiune,* ***apărând adevărata şi singura civilizaţie, aceea care e naţionalistă şi creştină.***

Băieţii sunt bine, toţi s-au obişnuit cu viaţa aspră de soldat. Nici migrene, nici dureri de cap, nimic! Poate că murdăria fizică ne apără. Nu am schimbat cămaşa şi ciorapii de trei săptămâni. Aşadar, îţi imaginezi situaţia.

Ni-e tare dor de veşti din ţară. Nu ne-au venit nici scrisori, nici jurnale, nici pachete. Ţigări şi ciocolată e ceea ce lipseşte escuadrei noastre.

Trăim într-o casă care a aparţinut unui catolic omorât de roşii. Casa e la câteva sute de metri de front; e întreagă, dar complet devastată. Dormim pe podele. Am găsit şi o somieră. Să vezi intelectualii noştri: găsind biblioteca vechiului proprietar, ce întrebuinţare au dat cărţilor, punându-le ca picioare la cele patru colţuri ale somierei, pentru a o ridica deasupra podelei!

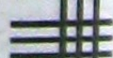
Ce mai faci d-ta? Toţi sunt bine? (...)

Cu multă prietenie pentru d-ta, rămân mereu prietenul d-tale, care te îmbrăţişează, Vasile."

Jumătate de oră mai târziu am ajuns cu Nae Ionescu la sediu. Căpitanul, Generalul, prof. Codreanu şi col. Zăvoianu ne aşteptau.

Cele câteva ore de intensă durere sufletească au fost de-ajuns ca să adâncească două brazde, până atunci aproape invizibile, în figura Căpitanului. Prin ele faţa-i căpătase o oarecare asprime, dezminţită însă de seninătatea unei priviri ce depăşea omenescul. Pierderea lui Moţa, cumnat şi prieten din studenţie, singurul din Mişcare în măsură de a-l înlocui, egalându-l în capacitate şi prestigiu, îl copleşise. **Din acest moment crucial pentru Legiune, întreaga viitoare atitudine a Căpitanului în faţa vieţii şi a problemelor ei, se va schimba. Deciziunile şi atitudinile ulterioare care deseori au părut de neînţeles politicienilor de duzină şi oamenilor cafenelelor, devin clare şi conforme, privite sub noul unghi de vedere al necesităţii, unei eventuale autosacrificări pentru triumful ideii.** *(continuare în numărul viitor)*

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student

SFÂRŞITUL DEMOCRAŢIEI (III)

(continuare din numărul trecut)

Atunci când noii "monarhi" au văzut că nu au putut ucide creştinismul, aşa cum fără perdea preconiza iluminismul, au trecut la înfiinţarea a zeci de secte, care de care mai degradate, spre a-l distruge prin disiparea enoriaşilor slabi spre aceste noi credinţe **înfiinţate de masonerie**.

Spargerea iniţială a creştinismului în zeci de culte şi secte, infectarea acestora cu slujitori descompuşi moral, expunerea acestora în faţa opiniei publice prin toate mijloacele de informare, declararea falimentului moral creştin al acestora şi salvarea religiei prin crearea unei unice alte religii, unealtă a sistemului sclavagist modern preconizat: acesta este traseul ce duce spre înfăptuirea unicei religii fără Dumnezeu, a noului imperiu mondial; noii "monarhi" vor fi propriile lor divinităţi, iar împăratul va fi dumnezeul-om suprem.

Ca să fie foarte clar: creştinismul nu dispută acelaşi teren cu globalismul, ci globalismul dispută acelaşi teren cu religia creştină.

„Daţi Cezarului ce-i al Cezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu!". ***Dar ce te faci când Cezarul se bagă peste treburile lui Dumnezeu**, ce te faci când Cezarul vrea să fie el însuşi Dumnezeu? **Mai dai Cezarului ce-i al Cezarului - mai bine zis, ce nu-i al lui??!***

Lumea va fi condusă prin reguli, proceduri, directive, ordine şi ordonanţe de urgenţă, secată de orice urmă de umanitarism.

Făuritorii noului imperiu ne declară fără perdea: ***„dreptul pe care îl instaurează (imperiul) este fără stat, fără Dumnezeu, fără fundamentare. Nu situează nici un Dumnezeu în cer şi nu face să coboare nici unul pe pământ. Este propriu-zis ateu; lasă câmp liber noilor religii*** ("*Sfârşitul democraţiei*" – J. M. Guehenno).

Nu va mai conta ce ştii, ci ce informaţii ai. Cel care va deţine informaţia va supravieţui experimentului de diminuare a populaţiei planetei prin vaccinuri, iradiere GSM, alimente otrăvite şi muncă până la epuizare.

Se vorbeşte atât de inept despre corupţia din toate ţările şi de o nouă ordine care să o eradicheze, fără să observăm că logica le joacă feste celor care glăsuiesc despre aceasta: cum pot ei eradica corupţia atâta timp cât prima lor preocupare este sfărâmarea creştinismului, adică a singurului antidot pentru combaterea acestei plăgi a firii umane?

Motivele pentru care actualii guvernanţi nu condamnă în nici un fel adevărata corupţie este comparabil cu motivul pentru care comunismul nu a fost niciodată condamnat cu adevărat – sau, mai bine zis, a fost condamnat <u>formal</u> de slugile noilor "monarhi", slugi urmaşe ale celor ce au înfiinţat acest comunism: frica de moarte, că odată lucrurile deconspirate şi analizate onest, vor cădea şi ei, acuzatorii, în aceeaşi oală cu rahat a istoriei, ca cei pe care îi acuză. ***Comunismul de tip vechi nu poate fi analizat şi condamnat public, din moment ce elemente solide din doctrina acestuia se regăsesc în noul comunism ce ni se impune acum.*** Egalitatea noastră nu va fi decât egalitatea sclavilor în muncă.

După ce statelor-naţiune li s-a vândut, prin arătarea „pisicii bolşevice", sistemul democratic occidental, acesta le-a erodat ani de-a rândul prin excesele şi lăcomia sa, surpându-le.

După ce statelor-naţiune li s-a impus prin violenţă comunismul bolşevic internaţionalist, acesta le-a ros şi nimicit până le-a prăbuşit în sânge.

Faceţi loc, urmează ultima repriză: noul imperiu mondial condus de noua doctrină a mercantilismului ateu modern!

Pacea noii ordini mondiale nu va exista decât în ziarele vremii şi pe monitoarele televizoarelor de propagandă, în acelaşi stil (dar la o scară mult mai mare) în care există democraţia în momentul actual: doar în teorie, doar în percepţia şi imaginaţia colectivă. În realitate, vom avea de-a face cu o luptă continuă între cetăţenii cu conştiinţa nealterată şi autorităţi, cu proteste permanente minuscule şi necoordonate, cu o opoziţie care va fi direct în stradă, dar împărţită de orgolii gădilate de agenţii noilor "monarhi", în zeci, sute de grupuleţe fără nici o putere, incapabile să se închege într-o federaţie, şi vom avea de-a face cu izolarea celor care mai au curajul să spună „nu" răului. Acest lucru încă ar putea fi schimbat dacă liderii acestor grupuleţe ar conştientiza acum cu adevărat că viitorul trist care îi paşte este mult mai important de oprit decât preamărirea propriei persoane minuscule.

„Oamenii imperiului, ducând din toate părţile războaie fără front, nu vor fi nici soldaţi ai regelui, nici cetăţeni sub armele Republicii; ei vor deveni poliţişti atenţi, mereu gata să hăituiască diferenţa, necunoscutul, inexplicabilul" ("*Sfârşitul democraţiei*" – J. M. Guehenno).

Mereu gata să-i hăituiască pe cei ce ies din matrice, mereu gata să-i hăituiască pe cei ce-au îndrăznit să rămână diferiţi, pe cei ce au rămas în adevăr, pe cei ce nu miros a ignoranţă, pe noii "duşmani ai poporului", ai marelui imperiu poliţienesc, puterea va fi peste tot, dar nu se va vedea niciodată, mărind astfel sentimentul de teroare.

Fără idealuri naţionale, înconjurat de ura, invidia, resentimentele, delaţiunea şi frustrările vecinului, prost direcţionate către el, omul simplu se va simţi singur şi terorizat, devenind asemeni unei fiare sălbatice încolţite ce sfâşie şi atacă de frică, ştiind că aceasta este singura lege a junglei în care trăieşte.

„Suntem în preistoria acestei epoci şi logica statelor-naţiune va coexista încă mult timp cu logica lumii imperiale" ("*Sfârşitul democraţiei*" – J. M. Guehenno).

Dar tu ce întreprinzi pentru ca nepoţii şi copiii tăi să nu te întrebe mâine: *„Voi de ce n-aţi făcut nimic atunci când se putea?"*

„Centrele comerciale au înlocuit catedralele şi consumaţia este cea care intră în scenă, cu măreţie, cu risipă de marmură albă"; „Comunismul a pretins să rezolve contradicţia, conferind un sens muncii tuturor oamenilor" ("Sfârşitul democraţiei" – J. M. Guehenno). Aiurea: totul fusese rezolvat cu 2000 de ani înainte, de către Hristos, dar soluţia nu a convenit strămoşilor noilor "monarhi" pentru că erau îndepărtaţi de la bucate şi erau demascaţi şi expuşi cu urâciunea lor sufletească în faţa lumii, drept pentru care l-au şi condamnat la moarte pe Hristos!

„Noi suntem mai modeşti", ne spune francmasonul Guehenno, *„noi, de asemenea, pretindem a pune capăt istoriei, dar prin dispariţia luptei de idei, **într-o lume suficient de bine îmbinată pentru ca ambiţia de adevăr să îi fi devenit inutilă**... Noi avem o revoluţie de îndeplinit şi această revoluţie nu este de ordin politic, ci spiritual. Nu serveşte la nimic să plângi criza luminilor şi trebuie acceptat faptul că ajungem astăzi la sfârşitul epocii instituţionale a puterii... **Marile cuvinte de ieri - democraţie, libertate - produc un sunet gol... Vom deveni gardienii meticuloşi ai unui sistem bine uns...***

· Până unde să mergem?

*Unii au propus Evul Mediu şi Sfântul său Imperiu, dar nu există Sfânt Imperiu fără creştinătate şi trebuie fără îndoială mers încă mai departe; să revenim la stoicii Antichităţii care, după declinul cetăţii, au ştiut să dea libertăţii un sens mai mult filosofic decât politic... Să se asemene cu imperiul roman al lui Adrian şi Marc Aureliu: ca şi el **nu trebuie să pretindă nici a se ridica la cer, nici a-şi apropia cerul pentru nevoile terestre**... Îndeplinirea revoluţiei este de ordin spiritual... democraţia a ajuns la epuizare.*

În vremea când geografia avea încă un sens, America de Nord a fost locul principalelor experienţe politice ale epocii instituţionale...

Această (nouă) epocă îi va găsi pe cei ce au ales să nu fie „conformi cu", asemenea acelor pustnici japonezi cu păr lung şi albit în singurătate... Cât de dificil va fi a lua în serios libertatea spiritului, cum au făcut-o cei ce de la Berlin la Moscova, şi-au riscat viaţa într-o luptă în care căutarea adevărului era încă un act politic?" ("*Sfârşitul democraţiei*" – J. M. Guehenno).

Contrar oricărei alte concluzii trase, **ţelul final al noului imperiu globalist nu este acela de a schimba instituţiile şi de a le transforma în ceva mai convenabil politicii lui, ci ţelul final este schimbarea, modificarea conştiinţei oamenilor, spălarea monstruoasă a creierelor de propria judecată, distrugerea creştinismului şi adoptarea unui sistem ateu complex în care omul este propriul lui Dumnezeu, iar împăratul imperiului este dumnezeul dumnezeilor.**

<u>Nimic din toate acestea nu se poate întâmpla fără contribuţia fiecăruia dintre noi</u>. <u>Totul va depinde de conştiinţa noastră, de caracterul, structura sufletească şi curajul şi eroismul nostru</u>.

Prietene, nu sta deoparte!

Ionuţ Moraru

NOTĂ: *ACEST ARTICOL, PUBLICAT ŞI ÎN REVISTA* "LUMEA" nr. 9 / 2009, **este DEDICAT** *tuturor acelora ce au rămas necunoscuţi opiniei publice*, ***acelora care s-au jertfit în timpul vieţii noastre pentru ca libertatea şi conştiinţa umană să nu fie pusă în zeghe**, tuturor celor "incomozi" "dispăruţi", sacrificaţi pe altarul Noii Ordini Mondiale, **tuturor celor ce azi înfundă puşcăriile globaliste pentru delictul de a avea altă opinie** (bună sau rea, adevărată sau falsă, dar diferită de cea a noilor "monarhi"), **coborând cu omagiul în istorie, la toţi martirii închisorilor şi lagărelor** experimentale de exterminare ale **comunismului** de tip vechi, **până la sfinţii Aiudului**, morţii experimentului Piteşti, **până la Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Moţa, Vasile Marin** - şi dincolo de ei.*

Corespondență

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI (II)

(continuare din numărul trecut)

- PEARL HARBOR, 1941 -

Începutul anului 1940 a găsit principalele puteri riverane ale Oceanului Pacific – SUA și Japonia – într-o stare conflictuală foarte avansată.

Pe coasta vestică a Oceanului, Japonia atacase China, ocupând în totalitate Manciuria, apoi continuase expansiunea până în Malaezia și Indochina.

În ce o privea, SUA, cu teritorii avansate în Filipine, Hawaii și Honolulu, considera extinderea puterii Japoniei atât ca o concurență deosebită, cât și ca un pericol real față de propriile teritorii. Diferitele tatative între cele două puteri nu au condus nici la apropieri ale pozițiilor, nici la rezultate concrete și pozitive.

În paralel cu situația militar-politică de mai sus, merită a fi semnalat un fapt important care asigura Statelor Unite un avantaj deosebit: ***începând din 1939, serviciile secrete americane reușiseră, pas cu pas, să descifreze mesajele strict secrete pe care japonezii și le trimiteau între diferitele instituții și mari unități militare.***

Așa-zisele "mașini purpurii" nu mai reprezentau pentru operatorii americani nici un secret.

Fără ca japonezii să aibă cea mai mică bănuială, specialiștii americani le descifrau toate mesajele, pe care ulterior le transmiteau la Casa Albă. Mesajele japoneze descifrate căpătaseră chiar, în glumă, printre operatorii de coduri americani, denumirea de "vrăji" ("magice").

În acest fel, **începând cu anul 1940, Casa Albă a fost în permanență informată de tot ce hotărau forurile de decizie japoneze.**

Bazându-se pe forța lor militară și economică, dar și pe neutralizarea "mașinilor purpurii" nipone, ***americanii au impus acestora un embargo sever pentru tot ce reprezenta alimente, cauciuc, țiței, minereuri feroase simple și speciale etc.***

În acest context, în aug. 1941 președintele Roosevelt și premierul britanic Churchill s-au întâlnit, în mare secret, la o bază americană din Terra Nova, unde au pus la cale o tactică precisă, menită a-i obliga pe japonezi să acționeze violent, pe cale militară.

Ajunsă cu spatele la zid, Japonia a trecut la schimbări radicale în conducerea imperiului. Astfel, guvernul pacifist condus de prințul Konoye a fost înlăturat de la putere, fiind înlocuit cu exponentul taberei războinice, gen. Tojo, având ca adjunct pe amiralul Yamamotu. Treptat, atât marina cât și aviația au fost trecute în starea de pregătire pentru luptă, iar în insulele Kurile s-a concentrat o adevărată escadră de șoc, gata a lovi la primul semnal venit de la Tokyo. Această super-armadă comandată de amiralul Naguma de pe portavionul Akagi, cuprindea: 2 cuirasate, 6 portavioane (Akagi, Kogo, Hiryo, Soryu, Shokaku și Zuikaku), 2 crucișătoare grele, 2 distrugătoare, 27 submarine grele – dintre care 5 aveau în dotare câte 2 minisubmarine capabile a se strecura în porturi, torpilând de aproape mari vase inamice, 8 petroliere pentru aprovizionare din mers, 423 avioane diferite (bombardament, asalt, vânătoare, recunoaștere ș.a.).

Bazându-se pe interceptarea cu regularitate a informațiilor venite la "mașinile purpurii", SUA a hotărât, la 26 nov. 1941, să trimită Japoniei o notă ultimativă foarte dură prin care cerea autorităților de la Tokio următoarele:

- *retragerea din China, inclusiv Manciuria*
- *retragerea din Indochina*
- *retragerea din Malaezia*
- *limitarea forțelor militare la cca. 50%*
- *denunțarea tratatului militar cu Germania și Italia*
- *despăgubiri pentru pagubele produse țărilor din Asia.*

Procedând în acest fel, SUA au forțat Japonia să atace, fapt pe care președintele Roosevelt, de acord cu premierul Churchill, l-a dorit tot timpul. Conducătorul american era convins că numai un eveniment deosebit de violent îi putea permite să convingă poporul american să renunțe la neutralitate și să accepte intrarea SUA în război împotriva puterilor Axei.

După primirea notei ultimative din partea SUA, guvernul japonez s-a hotărât să treacă la acțiune, stabilind ca obiectiv principal distrugerea în întregime a flotei americane din Pacific, staționată în portul Pearl Harbor din arhipelagul Hawaii.

Pentru aceasta, în noaptea de 26/27 nov. 1941, escadra amiralului Nagumo a pornit la drum pe direcția sud, crezând că totul se petrecea în cel mai mare secret, neștiind că „mașinile purpurii" transmiteau la Casa Albă și cea mai mică mișcare a japonezilor.

În portul Pearl Harbor americanii aveau concentrată o forță aero-marină impresionantă: 3 portavioane (Enterprise, Lexington și Saratoga), 8 cuirasate grele cu tonajul între 29.000 – 32.500 tone (Maryland, West Virginia, Tennessee, California, Arizona, Pennsylvania, Nevada și Oklahoma), 17 crucișătoare, 22 distrugătoare și torpiloare, 386 avioane de bombardament, asalt și vânătoare.

Comandantul întregii flote aero-navale americane de la Pearl Harbor era amiralul Kimmel, iar adjunctul său era gen. Short.

În timp ce escadra amiralului Nagumo înainta pe tăcute spre Hawaii, în dimineața zilei de 6 dec. 1941 ambasadorul japonez la Washington, amiralul Nomura, a primit de la Tokyo o notă de serviciu foarte importantă, care îi ordona:

- să se pregătească pentru ca o a doua zi, deci pe 7 decembrie, să părăsească postul de ambasador la Washington, iar înainte de plecare să distrugă toate documentele, inclusiv cele două mașini purpurii ale ambasadei;
- să fie în gardă pentru că urma să primească un document oficial pe care trebuia să-l înmâneze a doua zi (deci tot pe 7 decembrie), fix la ora 13,00 (ora Washingtonului) la Departamentul de Stat (Ministerul de externe al SUA); documentul respectiv avea 14 pagini, iar ultima urma să îi fie transmisă în jurul orei 4,00, în dimineața de 7 decembrie.

Atât ordinul de lichidare a serviciului din ambasadă, cât și cele 14 pagini ale declarației oficiale au fost, evident, descifrate de serviciile secrete americane și transmise la Casa Albă. Dar de aici nu a plecat spre Hawaii nici o avertizare asupra iminenței unui atac japonez, ci doar ordinul ca cele 3 portavioane (Enterprise, Lexington, și Saratoga) staționate în baza de la Pearl Harbor să plece, împreună cu o escortă de 6 crucișătoare grele, într-o misiune de patrulare pe direcția sud, adică pe o direcție exact opusă aceleia din care venea flota japoneză. **Astfel spus, la Casa Albă s-a hotărât să fie salvate doar portavioanele, iar restul flotei și aviației să fie sacrificate.**

La ora 4 în dimineața de 7 decembrie, ambasadorul Nomura a primit prin radiotelegrafie cea de a 14-a pagină a documentului trimis de la Tokyo. Conținutul acesteia era, evident, declarația prin care Japonia începea războiul cu SUA.

La ora 6, deci două ore mai târziu, la Casa Albă s-a știut (după decriptare) că la ora 13 din aceeași zi, Japonia va ataca SUA.

Unde anume urma să aibă loc atacul? Undeva, pe un teritoriu american din Pacific, unde ora 13 de la Washington corespundea cu o oră locală de dimineață. Și un copil ar fi înțeles că obiectivul vizat de escadra amiralului Nagumo era Hawaiiul, unde ora 13 de la Washington corespundea cu ora 7,30.

Fix la ora 13 în ziua de 7 decembrie 1941 ambasadorul Japoniei în SUA s-a prezentat la Departamentul de Stat și a înmânat politicos secretarului de Stat, Cordell Hull, declarația de război a Japoniei, un document pe care acesta îl cunoștea deja de 7 ore.

Dar spre Hawaii o notă de avertizare a plecat de la Casa Albă abia după 6 ore, adică la 4 ore după ce atacul japonez în Hawaii se terminase. Efectiv, când Japonia declara oficial război Statelor Unite (ora 13 la Washington), la Pearl Harbor cădeau primele bombe lansate de aviația japoneză. Atacul, purtat în valuri succesive, s-a încheiat la ora 10, când ultimele avioane nipone s-au retras, iar escadra amiralului Nagumo a plecat înapoi spre baza din insulele Kurile. Dezastrul pe care l-au lăsat în urmă a fost cumplit. Toate navele (cu excepția celor 3 portavioane și a escortei) lor au fost distruse. Armata americană a pierdut 2.500 de soldați și ofițeri de marină, iar alți 1.200 au fost răniți. Și dintre civilii din insule au pierit 68, iar 35 au fost răniți.

Japonezii, la rândul lor, au pierdut 53 de aviatori și pe cei 10 marinari care au constituit echipajele kamikaze ale celor 5 minisubmarine intrate chiar de la început, la sacrificiu, în rada portului Pearl Harbor. Cele 10 torpile ale lor au reprezentat tot atâtea nave americane distruse.

În încleștarea de la Pearl Harbor din 7 decembrie 1941, SUA au pierdut, într-o singură zi, de trei ori mai mulți militari decât în războiul cu Spania și în primul război mondial.

Concluzii

Atacul japonezilor a avut efectul scontat de președintele Roosevelt. Congresul a angajat în unanimitate SUA în război cu puterile Axei, nimeni din cadrul societății americane nemaisusținând neutralitatea.

După alți 4 ani, SUA devenea, incontestabil, cea mai mare putere a lumii, poziție pe care o păstrează și astăzi.

După trecerea anilor, faptul că la Casa Albă s-a știut cu precizie ziua și ora când vor ataca japonezii a ieșit treptat la iveală. În acest sens au apărut mai multe lucrări, printre care: *"Secretul de la Pearl Harbor"* - Ralph Theobald (1954), *"Trăznet peste Pearl Harbor* - Antoine Icart (1966), *"Pearl Harbor nu era posibil"* - Roberta Wohlstetter (1968), *"Tora, Tora, Tora"* - Gordon Prange (1970).

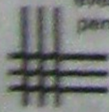
Dintre acestea, cea mai autoritară și mai acuzatoare a fost cea scrisă de **Ralph Theobald. În calitate de amiral și comandant al flotei de distrugătoare și torpiloare de la Pearl Harbor, chiar în timpul atacului japonez, acesta a analizat toate evenimentele ce au avut loc în perioada menționată, ajungând la o CONCLUZIE clară, precisă și de necombătut:**

"Vinovați de atacul (și implicit dezastrul) de la Pearl Harbor sunt, în egală măsură, japonezii care au atacat și conducătorii de la Casa Albă care au știut din timp că se pregătea atacul și nu au luat măsuri ca să-l prevină, tocmai pentru a profita politic, militar și economic de efectele acestuia asupra opiniei publice americane".

Nu putem să nu observăm evoluția profesionalismului american în pregătirea înscenărilor cu efect diplomatic. De la Havana și cuirasatul Main (1898), la Lusitania (1915) și, acum, la Pearl Harbor, acțiunile desfășurate, pierderile colaterale acceptate și rezultatele obținute au fost, toate împreună, într-o progresie impresionantă.

(continuare în numărul viitor)

Ion Boiangiu

Zig-zag prin județele țării

JUDEȚELE BACĂU ȘI VASLUI

După ce am parcurs împreună cele mai interesante rute turistice din județele Suceava, Neamț, Iași ori Botoșani, să vizităm, într-un circuit cu durata de 4–5 zile, alte două județe din Moldova: Bacău și Vaslui.

BACĂU

Reședința județului se află pe *râul Bistrița*, aproape de vărsarea în Siret, la 302 km de București și este „poarta" spre obiectivele turistice din zona carpatică a Moldovei.

Documentar, localitatea este menționată prima oară prin tratatul comercial încheiat între Alexandru cel Bun și polonezi, în care se prevedea plata vămii la Bacău pentru orice fel de marfă „muntenească" sau „brașovenească".

În comparație cu numărul locuitorilor, municipiul, însemnat centru industrial, nu are obiective turistice sau istorice numeroase sau de prim rang. Cele de care voi aminti se pot vizita doar în câteva ore, în prima parte a dimineții: sunt trei muzee – *Muzeul de Istorie*, care expune cu precădere câteva mii de piese descoperite pe șantierele arheologice de pe întreg cuprinsul județului; *Muzeul de Științele Naturii*, care expune bogate colecții de paleontologie, zoologie, botanică, etc., și *Muzeul de Artă*, cu o galerie de opere ale unor maeștri ai picturii românești: N. Grigorescu, Th. Aman, O. Băncilă, Gh. Petrașcu, N. Tonitza, Th. Pallady ș.a., precum și sculpturi de D. Paciurea, O. Han, D. Anghel, G. Baroschi etc.

În centrul orașului, pe str. N. Bălcescu, la nr. 120, poate fi văzută o placă de marmură pe care stă scris: „În această casă *s-a născut poetul G. Bacovia* (1881-1957)". Dar, "în paranteză" spus, *în Bacău s-a născut*, „în căruță" (cum scrie G. Călinescu), și *Vasile Alecsandri*, la 21 iulie 1821.

Tot în centrul municipiului atrage atenția, prin aspectul monumental, *Palatul Administrativ*, construit în 1889.

Singurul monument de valoare istorică este *Biserica Precista*. După cum arată pisania de pe peretele de la intrare, este ctitoria lui Alexandru Vodă (1491). A fost ridicată în formă de cruce, cu trei încăperi (pronaos, naos și altar), susținută de contraforturi în dreapta și stânga altarului, cu o singură turlă, fără pridvor, cu ferestre mici, caracteristice stilului arhitecturii din vremea lui Ștefan cel Mare. Soclul este din piatră brută, iar paramentul este tot din piatră brută. Două rânduri de ocnițe, cu arcadele și picioarele din cărămidă, înconjoară clădirea. Pictura interioară a fost refăcută în 1854.

Slănic Moldova

Vom zăbovi mai mult, cu certitudine, în stațiunea balneo-climaterică Slănic, de interes național.

Se află la altitudinea de 530 m, la numai 18 km depărtare de orașul Tg. Ocna. Valoarea curativă a apelor de aici așează stațiunea printre cele mai importante din țară, cunoscută și peste hotare. La diferite expoziții din străinătate (Viena, Paris), apele de la Slănic au obținut medalii de aur, ceea ce le-a sporit faima (prima analiză a apelor s-a efectuat în 1832). Clima este subalpină; munții din jur – Măgurile Pufului, Dorului și Cerbului – o adăpostesc de vânturi, iar apele minerale variate fac adevărate minuni în tratamentele medicale. I s-a spus și îi și zice „Perla Moldovei". *Dar, aflându-se pe linia frontului, unde în iarna 1916-1917 s-au purtat marile bătălii de la Oituz, „Perla Moldovei" a fost rasă de pe fața pământului. Totul a fost distrus. După război, stațiunea s-a reconstruit și a luat iarăși avânt.*

Tg. Ocna

Orașul Tg. Ocna este și stațiune balneo-climaterică, aflându-se la altitudinea de 280 m. Aici se află *Biserica Răducanu*, un vechi monument secular.

Stațiunea propriu-zisă se află în parcul de la marginea orașului, unde sunt și izvoarele.

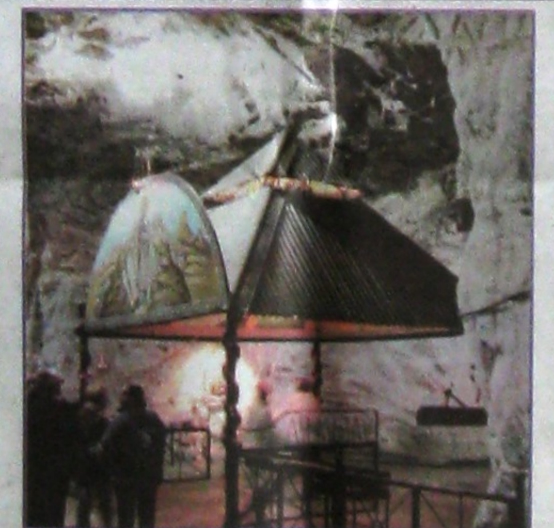
Subsolul este bogat în sare, care se extrage încă de pe vremea Romei antice. Ocna de aici, ce se poate vizita, este și o excepțională bază de tratament împotriva astmului.

Slănic Moldova

Tg. Ocna - Primăria

Tg. Ocna - Salina

Episcopia Hușilor

Onești

La numai 18 km depărtare se află Oneștiul, cel de-al doilea oraș ca mărime și importanță din jud. Bacău. Este un oraș eminamente nou, de cca. 60 de ani, deși este atestat în documente încă din sec. al XV-lea. Își datorează dezvoltarea vertiginoasă datorită a patru giganți ai industriei petro-chimice: „Combinatul chimic Borzești", cu o supraf. de 100 ha, „Combinatul de cauciuc sintetic", ale cărui instalații se întind pe o distanță de 8 km, „Termocentrala Borzești" și „Rafinăria" care realizează toată gama de produse petroliere de rafinaj pe care o cunoaște tehnica actuală.

Oneștiul este lipsit total de obiective turistice și istorice, dar din el se poate pleca pe câteva itinerarii interesante, bunăoară la **BORZEȘTI** unde se află *biserica ctitorită la 1494 de către Ștefan cel Mare*, cu zidărie din piatră brută intercalată cu trei brâie de cărămizi smălțuite.

O altă *mănăstire* ce trebuie vizitată este *Cașin*, aflată pe valea cu același nume; a fost înălțată de către domnitorul Gheorghe Ștefan (1653 – 1658). În apropiere, pe *Măgura Cașinului* (1167 m) se află cascada „*Săritoarea*".

VASLUI

Reședința județului, aflată la 74 km depărtare de Iași, este formată în marea ei majoritate din blocuri cenușii, triste, construite în urmă cu 4–5 decenii.

Și această localitate este atestată într-un document din sec. al XV-lea, din timpul lui Alexandru cel Bun și are o mare încărcătură istorică întrucât, în timpul domniei lui Ștefan cel Mare, a avut loc, la marginea ei, *marea bătălie de la* **PODUL ÎNALT** (10 ian. 1475). *Turcii, care ocupaseră toată Peninsula Balcanică și Constantinopolul (1453) și care amenințau acum Apusul, au fost învinși la Vaslui de geniul strategic a lui Ștefan cel Mare și de eroismul moldovenilor.* (Pe locul unde a avut loc teribila încleștare soldată cu înfrângerea trupelor otomane a fost ridicat un măreț monument.)

Huși

Părăsim Vasluiul, *orașul natal al marelui artist comic Constantin Tănase*, căruia i s-a ridicat un bust în centrul orașului, și ne îndreptăm către orașul Huși, aflat la 35 km depărtare. Drumul parcurs nu se uită, pentru că trece printre dealuri, vii și păduri, într-un cadru dintre cele mai frumoase, urcă dealul *Dobrina*, apoi până în oraș coboară printre livezi și podgorii, în serpentine cu priveliști minunate.

Hușiul este un important centru viticol, renumit încă din sec. al XV-lea. Atestă această afirmație pivnița situată sub actualul *Palat Episcopal*, cu inscripția pusă de Ștefan cel Mare.

Ca monument de arhitectură veche trezește interesul vizitatorului *Biserica Episcopiei*, înființată de Eremia Vodă în 1592. Biserica actuală este opera refacerilor din 1793 și 1910. Aici a păstorit, ca episcop, mitropolitul de mai târziu Veniamin Costache (1768-1846) și învățatul episcop Melchisedec (1822-1892), autorul „*Cronicii Hușilor*", una dintre cele mai importante monografii istorice până la vremea lui.

Interesant este și *Muzeul „D. Cantemir"*, care cuprinde colecții cu caracter local, de istorie, etnografie, artă, științele naturii.

În orașul Huși s-au născut Petru Rareș și Alexandru Ioan Cuza (1820-1873), *cunoscutul ziarist Alexandru Beldiman* (1832-1892), *profesorul doctor Dumitru Bagdasar* (1893-1946), creatorul școlii române de neurochirurgie, *Nicolae Hortolomei* (1895-1961), chirurg de mare renume.

Tot în Huși a învățat clasele primare Corneliu Zelea-Codreanu, iar tatăl său, Ion Zelea-Codreanu, a fost profesor de germană și română la liceul local.

Bârlad

Să vizităm cel de-al treilea oraș din jud. Vaslui, Bârladul, aflat la 120 km de Iași și 48 de km de Tecuci.

Orașul, deși vechi, datând încă din sec. al XIII-lea, are puține obiective turistice; amintesc doar de *Biserica „Sf. Gheorghe"* care datează din sec. al XVII-lea, *Biserica „Sf. Dumitru"*, ridicată în 1600, *Muzeul Vasile Pârvan* și bustul lui Alexandru Vlahuță.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

MARINA ROMÂNĂ ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL (I)

„Cheia mântuirii noastre este drumul Dunării spre Marea Neagră" (M. Kogălniceanu)

Vorbind de cel de-al II-lea război mondial, istoricii români, pe bună dreptate, îl împart în două părți: campania din Est, 22 iunie 1941 – 23 aug. 1944 și campania din Vest, 23 aug. 1944 – 9 mai 1945.

Într-unul din numerele anterioare am relatat despre rolul aviației române în încrâncenarea luptelor din acești ani, reliefând succint actele de bravură a câtorva „ași" ai văzduhului. Voi **încerca astăzi să vorbesc despre Marina Română**, care a avut și ea un rol major în desfășurarea evenimentelor între anii 1941 – 1944.

De la început precizez că, în ciuda izbucnirii războiului european, într-o perioadă de aproape un an (sept. 1939 – iunie 1940), Marina Militară Română a reușit o creștere a capacității de luptă prin modernizarea armamentului și intrarea în serviciu a noi unități navale și de apărare a litoralului. Paralel cu creșterea capacității de luptă a Marinei Militare, la rândul ei, Marina Comercială Română și-a sporit capacitatea de transport cu nave noi și a exploatat intens liniile sale tradiționale de trafic, atât la Mare, cât și la Dunăre.

Nava-școală Mircea, 1939

Evenimentele din vara anului 1940, în parte previzibile, au surprins prin repeziciunea cu care au avut loc și prin imposibilitatea de a le stăvili.

Retragerea din Basarabia pe apă a început la 28 iunie pe brațul Chilia, etapele succesive de retragere fiind Vâlcov, Chilia Nouă, Ismail și Reni.

Nu au lipsit incidentele din timpul evacuării. La Ismail monitorul Lahovary a trebuit să tragă focuri de mitralieră și două lovituri de tun pentru a se restabili ordinea și a se putea continua evacuarea trupelor și a populației refugiate cu sărmana ei avere. La fel s-au petrecut lucrurile și în ultima etapă, Reni, când un grup de parașutiști sovietici au devansat cu mai bine de o zi graficul de mișcare, blocând circulația către șoseaua care ducea spre port. Profitând de situație, elemente prosovietice au atacat cu focuri de armă trenurile oprite în gară și apoi în port pe soldații de pază, dedându-se la acte de violență și jaf. **A fost nevoie de o demonstrație de forță din partea a două vase românești** care au îndreptat tunurile către clădirea gării unde mai aveau loc discuții între împuterniciții celor două părți, stopându-se haosul provocat intenționat de gloatele de bețivi și jefuitori.

Veghe la bordul unei vedete torpiloare, 1941

Prin cedările teritoriale din vara anului 1940, litoralul maritim românesc s-a micșorat substanțial, de la 225 mile marine la 125 mile marine (60 mile marine din sudul Basarabiei, Limanul Nistrului – Vâlcov, și 40 mile marine din Cadrilater, Vama Veche – Ecrene).

Pierderea Basarabiei și a nordului Bucovinei a determinat aderarea României la puterile Axei în 23 nov. 1940, ceea ce a făcut ca britanicii să rețină un număr de nave sub pavilion român aflate în afara Mării Negre. Astfel, cargoul *„Bucegi"* a fost reținut la 12 oct. 1940 în Port Said, fiind rechiziționat pentru a executa transporturi în folosul armatei britanice. Același lucru s-a întâmplat și cu petrolierele „Oltenia" și „Steaua României", care navigau în Mediterana centrală: rechiziționate la 16 oct. 1940 ele au executat transporturi în Marea Roșie, între Suez și Mombasa. Echipajele au cerut să fie repatriate, dar aveau să ajungă în țară abia la 9 oct. 1946, după război, și după multe vicisitudini prin diverse lagăre de prizonieri din Arabia și Iran.

Alte nave capturate de englezi în afara Mării Negre au fost *„Elise"*, *„Virginia"*, *„Max Wolf"*, *„Jiul"*, *„Ing. N. Vlasopol"*, *„Moldova"*, *„Oltul"*, *„Prahova"*, *„Siretul"*, *„Starstone"* și *„Câmpina"*.

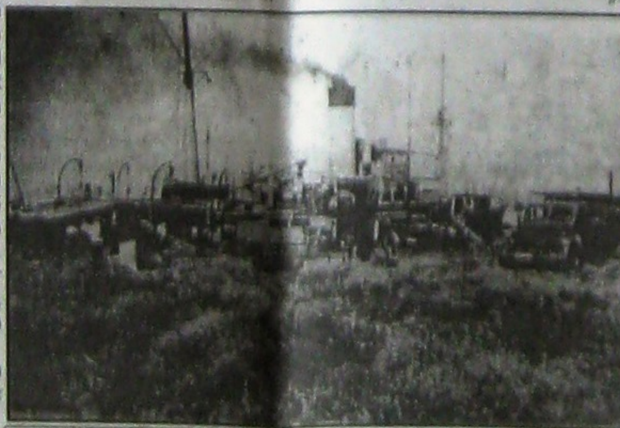
În perioada nebeligeranței, 23 nov. 1940 – 22 iunie 1941, Marina Militară a continuat în ritm susținut acțiunea ei de modernizare.

Dată fiind superioritatea numerică a vaselor de război sovietice, s-a trecut la **marea operațiune de minare de la Constanța** - care a avut loc între 15 – 19 iunie 1941; barajul s-a întins pe o lungime de 28 mile marine (aprox. 50 km), incluzând peste 1000 de mine defensive și tot atâtea mine de protecție.

În sala mașinilor – submarinul "Delfinul"

Prima zi a războiului, 22 iunie 1941, a coincis și cu primul bombardament al Constanței de către aviația sovietică, stricăciunile în oraș fiind mai mari decât cele din port. Dar, patru zile mai târziu, la 26 iunie 1941, Marina Sovietică a declanșat primul atac asupra Constanței. Agresiunea de pe mare s-a soldat însă cu un eșec: **crucișătorul „*Moscova*", modern**, construit în 1939, cu un deplasament de 2895 tone și o viteză de 35 noduri / oră (peste 60 km / oră) **a fost scufundat**, rupt în două de o explozie, flacăra, fumul și coloana de apă ridicându-se la 30 metri, **iar celălalt crucișător, „*Harkov*", a fost grav avariat**, retrăgându-se, cu greutate, în portul Sevastopol.

Nava "Durostor" lovită de bombe, aug.1941

Față de 47 submarine moderne sovietice, construite după 1935, Marina Militară Română nu a avut decât unul singur, „*Delfinul*", din care cauză a trebuit să fie limitată eficiența folosirii lui, evitându-se deci misiunile riscante. Misiunile lui au fost axate pe acțiuni de supraveghere și spionare, constituind o amenințare pentru convoaiele navale sovietice, soldată cu distrugerea unui vas de transport cu materiale de război. Acțiunile lui operaționale au fost descrise în cartea *„Cu submarinul Delfinul la atacul Sevastopolului"* a lui Const. Virgil Gheorghiu și în cărțile cu reportaje de război *„Ard malurile Nistrului"* și *„Cu infanteria română la cucerirea Crimeii"*.

În cartea privind misiunile de luptă ale *„Delfinului"*, comandantul navei, Const. Costăchescu, relatează că în apropierea orașului Ialta submarinul a fost depistat în apele Mării Negre de câteva ori, a suportat 23 de atacuri, înregistrând la fiecare 80-90 de explozii de grenade antisubmarine.

Marina militară română a avut în cursul anilor 1941 – 1942 acțiuni diversificate de luptă aproape în toate zonele Mării Negre, cum ar fi *acțiunea de minare a litoralului bulgăresc*, cunoscută și sub denumirea *„Varna"*, *acțiunea de minare „Odessa"*, și un rol major în luptele din mai – iulie 1942, când a asediat și apoi **a cucerit Sevastopolul.**

Pentru a nu fi ținta atacurilor aeriene sovietice, luxoasele motonave *„Transilvania"* și *„Basarabia"*, de 6700 de tone, cele mai moderne nave de pasageri ale flotei comerciale române, au fost duse la Istanbul, datorită faptului că Turcia a fost țară neutră în tot timpul celui de-al doilea război mondial.

Aceste bijuterii marine au fost construite în 1938, în Danemarca, iar în anii de pace făceau curse regulate în Mediterană; nave „Transilvania" a făcut chiar o călătorie la New York cu prilejul Expoziției Universale, în 1939.

În Cornul de Aur ele au stat aproape trei ani, cu echipaje de întreținere la bord și constituind un „patrimoniu național" ferit de război. Șederea lor la Isatnbul era supusă unor taxe portuare internaționale.

Acțiunile Marinei Militare Române în apele Mării Negre au înregistrat și pierderi de nave și personal uman importante, ținând seama de tonajele implicate. Amintesc doar câteva: *„Locotenent Stoicescu"*, *„Locotenent Remus"*, *„Cerna"*, *„Elena"*, *„Smârdan"*, toate scufundate în anii 1941 – 1942.

În anul 1943, în dotarea Marinei Militare Române au intrat **alte două submarine**: primul, cu numele *„Rechinul"*, era un submarin de medie crucieră, având un deplasament de 680 tone, armat cu șase tunuri de lansat torpile și cu două tunuri Krupp; motoarele și unele agregate de bord erau de fabricație germană, dar corpul, tubulaturile și restul instalațiilor erau românești; cel de-al doilea submarin, *„Marsuinul"*, avea un tonaj mijlociu, în jur de 500 tone, o lungime de 72 metri, armat cu șase tunuri de lansat torpile, un tun de 88 mm și altul de 20 mm.

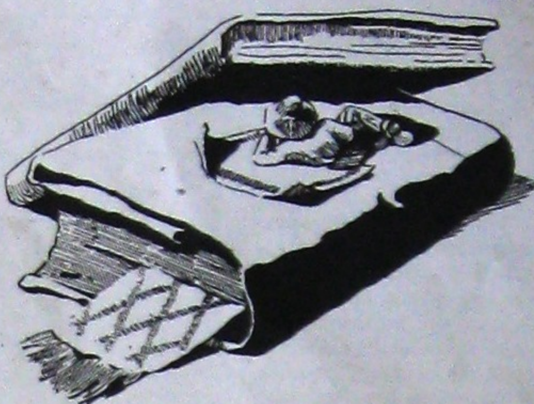
Construirea, la Galați, a "Rechinului" și "Marsuinului" a însemnat, cu toată participarea tehnicienilor germani, un succes deosebit pentru Marina Militară Română, prefigurând capacitatea constructivă de care avea să dea dovadă industria navală de război a țării în anii ce aveau să urmeze războiului.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: *"Ce înseamnă ecumenismul?"* a fost dat de Titus Clejan, 23 de ani, din Râmnicu Sărat care a câștigat cartea *"Audiență la un demon mut"* – Savatie Baștovoi.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Ecumenismul, ca idee, a apărut la mijlocul sec. XIX, în Anglia și America, propunându-și să unească diferitele confesiuni creștine. Mai târziu, în 1948, la Adunarea de la Amsterdam, s-a hotărât fondarea așa-numitului "Consiliu Mondial al Bisericilor", cu sediul la Geneva.

Termenul de ***"ecumenism"*** a fost introdus la Congresul de la Edinburgh (Scoția) în 1910, Congres al organizației I.M.K.A., condusă de cunoscutul **lider francmason John Mott** (1865-1955) care a și prezidat lucrările acestui congres. **Semnificativ este faptul ca John Mott nu a ales pentru denumirea mișcării sale termenul de "universalism" (de la latinescul *universum* - univers), ci analogul grecesc, *oecumenicos*, care aparține exclusiv Bisericii Ortodoxe. *Scopul vădit al acestei substituiri a fost cel de a masca intențiile acestei mișcări sub un termen clasic pentru Ortodoxie, acela al ecumenicității (universalității) Sfintei Biserici Ortodoxe, existând astfel pericolul de a identifica în mod fals Sinoadele Ecumenice cu "Consiliul Mondial al Bisericilor"*.** De altfel, chiar una din Bisericile Ortodoxe, cea Rusă, s-a exprimat semnificativ în acest sens, trăgând un semnal de alarmă (după lucrările Adunării a V-a a Consiliului Mondial al Bisericilor de la Nairobi).

***Mulți teologi ecumeniști susțin că fac misiune ortodoxă prin participarea la Consiliul Mondial al Bisericilor**, dar de fapt, aceasta înseamnă acordarea girului ortodox confesiunilor creștine ce se intitulează "biserici" și pretind că nici una din biserici nu deține adevărul integral.*

După a VIII-a Adunare Generală a Consiliului Mondial al Bisericilor (Harare, 1998), iată ce remarcă un reprezentant al Bisericii Ortodoxe Ruse, pr. Ilarion Alfeev:

"Ortodocșii nu pot influenta activitățile Consiliului Mondial al Bisericilor pentru că ei reprezintă o minoritate.

Ce să mai spun despre cinstirea Maicii Domnului sau a icoanelor? Acestea nu pot fi discutate - pentru că "divizează".

Dar hirotonia femeilor? Aceasta nu divizează? Ca să nu mai vorbim și de recentele practici șamanice promovate la o ședință a Adunării de la Harare, 1998, la care secretarul general al Consiliului Mondial al Bisericilor, dr. Conrad Raiser, a încheiat ceremonia de deschidere cu un act de vindecare în tradiția șamanică din Coreea.

Iată în ce lumină trebuie văzute hotărârile recente ale Bisericilor Ortodoxe ale Georgiei, Bulgariei, Serbiei, de a se retrage complet din mișcarea ecumenică.

Aceste biserici locale au înțeles că participarea lor la Consiliul Mondial al Bisericilor devine inoportună și chiar anti-ortodoxă."

Notăm și părerea reputatului teolog român, **părintele prof. D. Stăniloae:** ***"Ecumenismul este pan-erezia veacului XX"***, afirmație semnificativă pentru faptul că ***însuși prof. Stăniloae a participat la manifestările ecumenice din ultimele decenii și nu a putut să-i scape natura anticreștină a ecumenismului pe care îl identifică drept o mișcare afiliată masoneriei mondiale***.

Creștinii ortodocși nu cred că, **dacă refuză, *pe baza hotărârilor canonice*, orice contact cultic si sacramental cu eterodocșii**, atunci în mod implicit ar priva de dragoste oamenii, pentru că **misionarismul social, ospitalitatea creștină, buna-cuviință nu trebuie să aibă a face cu promovarea *minimului dogmatic*, știut fiind că în dogmă nu există concesie**.

Cu certitudine, Biserica Ortodoxă este ecumenică (universală). Una este, însă, ecumenicitatea (universalismul, sobornicitatea), și alta este ecumenismul.

Biserica Ortodoxă este ecumenică, dar nu ecumenistă. Și rămâne ecumenică atâta vreme cât nu cade în ispita ecumenismului. Ecumenicitatea constituie expresia deplinătății Bisericii și se propune și celorlalți, **fără să se împartă sau să se ajusteze după concepțiile omenești.**

Deoarece, așadar, Biserica noastră Ortodoxă este ecumenică și deoarece întreaga lume are cu adevărat nevoie de ecumenicitatea ei, este necesar ca ea să se mențină ecumenică și să nu cadă în ecumenism. Iar aceasta nu numai pentru a-și păstra identitatea ei, ci și pentru a ajuta cu adevărat lumea. *Între altele, ce noimă mai poate avea dialogul cu anglicanii, de exemplu, când aceștia "binecuvântează" căsătorii homosexuale?*

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: Care este diferența între ideologie și doctrină?
PREMIU: "Însemnări de la Jilava" – Corneliu Zelea-Codreanu.

***

DE MEDITAT ÎMPREUNĂ **(continuare din pag. 6)**

Altădată, părinții primeau de la Dumnezeu toți copiii ca daruri ale Lui.

Astăzi îi primim doar ca rezultat al alegerii și planificării noastre.

Toți părinții încearcă să le ofere copiilor o zestre materială și spirituală, dar ce contează cel mai mult este însuși exemplul vieții lor. **Nu bunurile materiale, ci valorile, nu lumea exterioară, ci lumea interioară, a sufletului, este ceea ce copiii primesc mai important de la părinți.** Prin naștere, copiii nu doar ies din pântecele trupesc, ci mai ales **intră în lumea sufletească a părinților lor.**

Dacă copiii sunt așa cum sunt, motivul nu se află în bunătățile ori răutățile lumii din afară, ci ale lumii dinăuntru a părinților lor.

Orice părinte normal dorește să ofere ceea ce are mai bun copiilor săi. Ce avem noi, părinții, mai bun, **care sunt lucrurile „mai bune" pe care ne străduim să le realizăm de obicei și sperăm să le transmitem copiilor? *Libertatea?*** *Dar adesea suntem stăpâniți de tot felul de patimi!* ***Curajul?*** *Facem de multe ori compromisuri numai să ne meargă bine!* ***Sinceritatea?*** *De câte ori nu suntem ipocriți ca să ne impunem cu orice preț în ochii celorlalți!* ***Curăția?*** *În câte familii nu există un cult al libertinajului sexual, al pornografiei, al adulterului și divorțului!* ***Iubirea?*** *Câte dușmănii nu avem în familie*

și în afara ei! **Educația superioară?** *În câte școli, abandonate în grija unui stat tot mai puțin responsabil pentru soarta acestui popor, nu înflorește consumul de tutun, alcool și chiar de droguri!* ***Credința?*** *Ne aducem aminte de Dumnezeu doar la necazuri!* ***Dorim pentru copii un viitor mai bun?*** *Dar noi nu le oferim prezentul, nu mai reușim să le asigurăm prezența noastră, apropierea noastră!*

Profesiunea, serviciul, afacerile, munca în străinătate sunt indispensabile pentru bunăstare și confort, dar să nu ignorăm prețul pe care îl plătim pentru acestea prin copiii noștri. Pentru că în familie nu există învățământ și educație la distanță, am invitat în casele noastre un nou pedagog: televizorul.

Dacă noi, adulții, considerăm indispensabilă cultura mass-media intrată cu brutalitate în viața noastră, să nu ignorăm faptul că ea ajunge să formeze mintea copiilor și să le determine comportamentul. *Să nu ne mirăm atunci că distracția devine pentru ei obiectivul principal al vieții,* că alcoolul, euforizantele, drogurile și multe alte plăceri trupești li se par căile pentru dobândirea fericirii.

Oricât de greu de refuzat, noi, cei maturi, trebuie să rezistăm ofertei mass-media și **să înlăturăm acest război nevăzut dus împotriva minților copiilor noștri, oferindu-le alternative prin care să le stimulăm lectura, jocul, dialogul, creativitatea, credința.**

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează prin reţeaua de distribuţie HYPARION, la diverse chioşcuri de ziare, în BUCUREŞTI, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 2425471
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- 70 RON pentru Europa;
- 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Viorel Pantea – Braşov: Ne pare bine că visaţi frumos (literalmente, la propriu) atât de frumos în legătură cu România, dar, cum am mai scris şi altui cititor într-unul din numerele trecute, nu publicăm premoniţii. "Grădina Maicii Domnului" este muntele Athos, iar faptul că s-a folosit această expresie pentru România face parte tot dintre "proorociirile" nu ştiu cui (nu ştiu exact cine a folosit-o prima oară, papa Ioan Paul al II-lea doar a preluat-o, afirmând că "se"spune", dar cine anume şi când spune, n-a precizat). Să nu ne "culcăm pe-o ureche" că noi suntem "aleşi", să ne amintim că, din păcate, am avut nu numai martiri şi eroi, ci şi mari criminali şi trădători, iar sângele celor asasinaţi strigă şi acum în cer, cerând să fie răzbunat.. Când sute de tineri, fruntaşii unei generaţii au fost împuşcaţi şi expuşi în stradă, ca să se ştie cum se pedepseşte în România iubirea de neam şi de Hristos, nimeni nu a schiţat un protest; crimele comuniste sunt şi acum nepedepsite; tinerii ieşiţi în stradă în decembrie 1989 cu piepturile goale în faţa tancurilor comuniste nu şi-au găsit nici ei alinarea, iar enumerarea poate continua. V-aş întreba doar: Ce"facem NOI, AZI, pentru a merita să fim în "grădina Maicii Domnului"? Nu putem trăi din gloria şi sacrificiul înaintaşilor. Aşa cum spunea Moţa, dacă un om bolnav grav moare în 2 – 3 ani, un popor bolnav moare în 200-300 de ani.

Gheorghe Turcu – Vaslui: Dragă Gheorghe, din articolul trimis am selectat câteva fragmente: "*Mama lui Mihai Viteazul a fost călugărită sub numele de Teofana şi este înmormântată la Cozia, lângă Mircea cel Bătrân; mama lui Ştefan cel Mare, monahia Maria Oltea, a fost, de asemeni, călugărită. Toţi voievozii noştri au fost creştini ortodocşi. Vedeţi câtă unire era între conducere şi credinţă atunci!* Începând de la Putna, Cozia, Slatina, Suceviţa, Probota etc., voievozii au ridicat mănăstiri. (...) *Munceşte ca şi cum nu ai muri niciodată, dar îngrijeşte-te de suflet ca şi cum ai muri mâine. Iubeşte viaţa căutând pe Dumnezeu, iubeşte moartea întâlnindu-te cu El. Cei ce au urechi să audă şi cei ce au ochi să vadă: ţinem pieptul înainte, fruntea sus, zâmbetul pe buze şi mergem cu rugăciunea în suflet, sabia în mână şi moartea în faţă, până la capăt, să primim cununa vieţii din mâna lui Dumnezeu.*" Iar scrisoarea-felicitare, cea mai frumoasă dintre toate cele primite cu ocazia sărbătoririi patronului Mişcării Legionare - caldă, sinceră, originală şi scrisă într-un grai nealterat, ne-a plăcut atât de mult încât o reproducem: "*Cu drag, pentru voi, camarazi, vă trimit acest pachet de pe meleaguri moldave, de unde a plecat Căpitanul la luptă pentru neatârnarea acestui Neam; ne-a lăsat pe noi să ducem mai departe ceea ce el nu a mai apucat să înfăptuiască, din motivele pe care le ştim.. Vă trimit sângele Domnului, să-l împărţiţi frăţeşte şi să-l savuraţi cu credinţă, aducându-vă aminte de sângele vărsat de înaintaşii noştri pentru credinţa şi libertatea acestui Neam. V-am pus şi nişte prosoape ţesute, să vă aducă aminte de portul şi obiceiurile străbune, pe care să le puneţi la icoana Sf. Arhanghel Mihail şi la gardă. Vă doresc putere de muncă, sănătate şi să fiţi fericiţi, întru mulţi ani. Trăiască Legiunea şi Căpitanul!*"

Anca Sitaru – Hunedoara: Sistemul cronologic pe care se bazează istoriografia contemporana - anul naşterii lui Iisus este anul „1" - a fost creat de călugărul ortodox Dionysios Exiguus (Dionisie cel Mic), născut în Scythia Minor (Dobrogea), care a trăit aprox. între anii 490-555. Sistemul cronologic a fost adoptat de Roma treptat, în cursul sec. VIII-IX, datorită necesităţilor de zi cu zi, pentru menţinerea unui sistem unitar de datare în întreaga lume creştină. Demn de subliniat este faptul că sistemul cronologic propus de Dionysios Exiguus este sistemul oficial al întregii lumi; chiar dacă există şi alte calendare, toţi se raportează la opera „scitului". Odată cu instaurarea regimului comunist s-au operat o serie întreagă de modificări nu numai în organizarea statului, ci şi în mentalitatea oamenilor. Toate au fost impuse forţat. Evident că şi în istorie au avut loc tot felul de intruziuni, modificări, adaptări, interpretări – falsificări, într-un cuvânt. Una dintre cele mai caraghioase a fost înlocuirea sintagmelor „înainte de Christos" şi "după Christos", cu sintagmele "î.e.n." şi „e.n." ("înaintea erei noastre" şi "după era noastră"), pentru a nu mai aminti de Mântuitor. În realitate, cele două sintagme au aceeaşi semnificaţie: "era noastră". A cui eră??? A creştinilor...

Andrei Bălaşu – Bacău: Menora este un străvechi simbol iudaic – care este reprezentat pe emblema Israelului - şi este un sfeşnic cu şapte braţe, neavând nici o legătură cu cele şapte taine creştine (Sf. Liturghie, botezul, cununia, maslul, spovedania, împărtăşania, hirotonia). Rămâne să vă lămuriţi dvs. cu preotul de ce ţine menora (obiect de cult specific mozaic) în biserica ortodoxă. Mărturisesc că şi noi am văzut, mai nou, menore în biserică, iar preotul ne-a spus că ar fi vorba de cele şapte taine – total eronat, întrucât până acum câţiva ani, până la valul acesta ecumenist, cele şapte taine erau reprezentate prin trei sfeşnice diferite (două cu trei braţe şi altul cu o singură lumânare, pentru hirotonie).

Jean Bukiu, Chicago: Dragă Jenică, te felicităm pentru faptul că ai revenit epistolar în vervă şi, mai ales, că îţi continui programul cu "*Seri culturale româneşti*". Într-adevăr, "*Eminescu trăieşte*"! Amintirile şi consideraţiile tale ţău despre valorosul şi regretatul nostru senator legionar dr. Şerban Milcoveanu îşi vor găsi poate, locul, atunci când îl vom comemora. În ceea ce priveşte ispăşirea greşelilor, ai perfectă dreptate, toţi greşim, important este să ne asumăm responsabilitatea: Căpitanul s-a autopedepsit dormind şase luni pe duşumeaua goală pentru că se înşelase în privinţa lui Stelescu, acordându-i încredere, iar acesta trădase, iar Sima nu s-a gândit o clipă să se autopedepsească pentru că-şi trădase camarazii şi a provocat dezastrul unei întregi Mişcări.

Alin Apostolache – Sebeş: Gradele (comandant legionar al Bunei Vestiri, comandant legionar, instructor) erau acordate de Căpitan pentru stabilirea unei ierarhii, a unei elite. Succesorul Căpitanului, de drept, era ing. Gh. Clime, comandant legionar al Bunei Vestiri, şeful Partidului "Totul Pentru Ţară". După masacrarea majorităţii fruntaşilor legionari, conducerea ar fi trebuit să-i revină, conform ierarhiei, unuia dintre cei trei Fondatori ai Mişcării rămaşi în viaţă, comandanţi ai Bunei Vestiri (Gârneaţă, Mironovici, Corneliu Georgescu). Dar cum nu era un singur succesor, ci trei, şi cum legionarul niciodată nu se bate pentru funcţii (conform principiilor legionare), iar prof. Ion Zelea-Codreanu, tatăl Căpitanului, senator legionar şi mare personalitate în Mişcare, a făcut enorma greşeală de a-l susţine pe Sima (peste doar trei luni avea să-l dezavueze public, dar prea târziu), aşa a ajuns Sima şef, ştiut fiind că furtuna ridică gunoaiele.

Bogdan Neacşu – Suceava: Căpitanul n-a murit "degeaba", cum spuneţi dvs. V-aţi gândit că s-ar putea spune că alţii trăiesc "degeaba", preocupaţi doar de grija burţii lor? Cei care nu lasă nimic în urma lor trăiesc degeaba! Căpitanul a creat o şcoală de caractere, rămasă model până azi, el însuşi trăind, după moarte, în memoria colectivă a românilor, a educat o generaţie, a creat o ideologie – dreapta autentică românească, a ridicat o generaţie de eroi creştini care au luptat ca să aveţi dvs. pământul acesta pe care călcaţi.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311

Redactor şef: Nicoleta Codrin

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

